

GERECOS

ΑΠΟ ΤΟ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ
ΣΥΡΤΑΡΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ

2024

GERECOS

ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΥΡΤΑΡΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΑΘΗΝΑ 2024

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

1. Η ιστορία μιας πλάκας πεζοδρομίου
2. Σ' έναν καφενέ
3. Απάθεια.....
4. Στους τάφους
5. Αγρυπνία
6. Προσμένω
7. Συνομωσία
8. Η παλιά απόδειξη
9. Λοιπές αγγελίες.....
10. Το λαχείο.....
11. Ανδρών επιφανών πάσα γη τάφος
12. Ρεμπέτικη ιστορία
13. Το μενταγιόν
14. Η συλλογή
15. Απόφες
16. Περί ορθής χρήσεως εργαλείου τινός
17. Vertigo.....
18. Antarctica
19. Η σταγόνα
20. Ραγισμένο πάτωμα
21. Ο μύθος του Τηρέα.....
22. Ο απόηχος των ζωντανών
23. Δημοκλείδης Δημητρίου.....
24. Θαυμαστό ουράνιο φαινόμενο.....
25. ΚΙΣΜΕΤ.....
26. Σαν όνειρο.....
27. Διαλεκτική ενός μονολόγου.....
28. Μικρές προσδοκίες.....
29. Ένα παιδί μετράει τ' άστρα.....
30. Ήταν μια παρεξήγηση
31. Μισθοφόρος
32. Συλλογική συνείδηση.....
33. Η μηχανή.....
34. Συμφωνική Νο54.....
35. HOMO CONSUETUS
36. Ανισόρροποι ηθοποιοί
37. Ζοζεφίν η ακροβάτης
38. Κτίσμα της ψυχής λαβύρινθος
39. Στο ωραίο άλσος της πόλης.....

40. Η χαραμάδα στο απέναντι δωμάτιο.....
41. Ερωτήσεις! Ω! Τι ερωτήσεις!
42. Αχαριστία
43. Υποκριτής
44. Άνθρωπος του καθήκοντος
45. Η κατάρα του φαράω.....
46. Μέρες νωθρές
47. Η ανησυχία του Έκτορα
48. Ινδικά χοιρίδια
49. Νόμος περί σπανιότητας
50. Περί ποιήσεως (Αντί επιμέτρου)

Μακέτες εξωφύλλων από τον ίδιο τον ποιητή.

Η ιστορία μιας πλάκας πεζοδρομίου

Από τσιμέντο και άμμο γεννημένη
σε σωρούς αποθήκης στοιβαγμένη
την ώρα που με κάποιο φορτηγό
να τη μεταφέρουν περιμένει.

Άσπρη και αστραφτερή
πάνω σε πεζοδρόμιο τώρα τοποθετημένη
άλλη μια πλάκα είναι και αυτή
μέσα σε εκατομμύρια άλλες,
που με τάξη όλες υπηρετούν
τον ίδιο θεάρεστο σκοπό.

Είναι κατασκευασμένη
βάρος πολύ ν' αντέχει.
Χειμώνες, καλοκαίρια τη χτυπούν
και αμέτρητοι διαβάτες την πατούν.
Ακίνητη για πάντα σε κάποιο δρόμο
αδιαφορεί για ότι συμβαίνει
σε αυτόν ή άλλον κόσμο.

Αν τύχει καμιά και σπάσει,
ή από τις άλλες για κάποιο λόγο ξεχωρίζει
και την ωραία ομοιομορφία μας χαλάει,
άμεσα πρέπει ν' απομακρυνθεί.
Είναι άλλωστε επικίνδυνο,

ίσως πάνω της κάποιος να σκοντάψει.

Το βέβαιο είναι πως θα 'ρθει η στιγμή,
που καταστραμμένη πια, από τη σειρά θα βγει
και με άλλη καινούργια θα αντικατασταθεί.

Άμμος και σκόνη θα ξαναγεννεί
και άντε πάλι από την αρχή.

Το ξέρω πως τις πλάκες πεζοδρομίου
ποτέ σου δεν κοιτάς.

Αν όμως κάτσεις και καλοσκεφτείς
με άλλο μάτι την ιστορία της αυτή,
είμαι σίγουρος αμέσως πως θα δεις.

Ίδια και η δική σου η ζωή,
χωρίς μεγάλη διαφορά πολύ.

Σ' έναν καφενέ

Μια μπόρα τόσο ξαφνική.
Όχι ότι με νοιάζει και πολύ.
Την απόφαση την έχω πάρει.
Βρεγμένος ή στεγνός
ο Χάρος να με πάρει.
Σε μια παρόρμηση στιγμής
στο καφενείο όμως μπήκα.

Συνάντησα μέσα ομιλίες δυνατές,
ένα ακατάπαυστο βουητό και μια οχλαγωγία.
Για θανατικό, ήταν η μεγάλη ανησυχία,
πόσο ξαφνικά τους άφησε, ένας κάποιος Ηλίας.
Κουβέντες λεγόντουσαν πολλές
για την εις αύριον κηδεία.

Άκουσα κάποιον να λέει από το βάθος,
να το πιστέψεις δεν μπορείς, κι ήταν τόσο νέος.
Απορροφήθηκα από τους ομιλητές,
με κάποια θλίψη αμυδρή, μπορεί και αμηχανία.
Να συζητάς γι' άλλων το θάνατο,
μάλλον είναι η συνήθεια.

Νιώθεις τυχερός που δεν σε τρώνε
και σένα τα σκουλήκια.
Με μνησικακία, υπόγεια χαίρεσαι

που είσαι εδώ και ζωντανός
ενώ ο συνομηλικός, μπορεί και ο μικρότερος,
να κείτεται νεκρός.

Στον αντίστροφο αγώνα της ζωής,
είναι ο νικητής όποιος τελευταίος,
το νήμα της θα κόψει.

Είναι άλλωστε καθησυχαστικό,
με υπεκφυγές να συγκαλύπτεις
το αναπόφευκτο της ύστατης φυγής.

Πως δεν θα υπάρχουν τη σιέψη, πρέπει ν' αποβάλεις.

Δεν είναι η ώρα ακόμα λες και εμφατικά το επαναλαμβάνεις.

Περίεργο κι αν είναι, που ξέρεις της μοίρας τις βουλές.

Γελοία επιχειρήματα και τέτοιες ανοησίες πολλές,

άκουσα με το σωρό κ' είναι τόσο βαρετό.

Άλλο δεν κρατιέμαι και δυνατά γελώ.

Μα να που η βροχή σταμάτησε.

Καιρός και γω τώρα να πηγαίνω.

Θ' αργήσω στο ραντεβού,

που έχω με το τρένο.

Απάθεια

Κουράστηκε το βλέμμα ν' αγωνιά
διπλώθηκε στη φωλιά της και η μοναξιά.
Ο φόβος και η ανησυχία, κουρασμένες πια,
κάπου στο άπειρο κοιμούνται.
Ακόμα και η φαντασία καθόλου δεν αντιδρά,
σε χαμένες υποθέσεις σα χαμένη τριγυρνά.
Όνειρα αδύναμα, σβηστά
και η λήθη περήφανα παρελαύνει,
της αδιαφορίας το άρμα σέρνει,
μες της ψυχής την απομόνωση.

Η απάθεια γλυκά απλώνει το χέρι,
δεν απαιτεί, μήτε εξηγεί
της ζωής αυτής, όλα τα δεινά χωράει.
Έλα,
σφίξε το χέρι της και συ.
Είναι καιρός με τον εαυτό σου,
να συμφιλιωθείς.

Στους τάφους

Στην πόλη βρέχει πάλι δυνατά,
ακατάπαυστη μελαγχολία.

Οι ελπίδες,
καΐκια που 'ναι σφιχτά δεμένα
και τα όνειρα,
από καιρό τώρα, κουρσεμένα.

Ένα αφημένο κομμάτι χαρτί,
Πράγματα που πρέπει να κάνω
και από κάτω τίποτε άλλο γραμμένο.
Λήθη και φυγή.

Στη στέπα έρημων σιέψων περιπλανιέσαι.
Τα δεινά σκοτεινιάζουν το τοπίο,
με άδειες φαρέτρες, πώς να νικήσεις
της θλίψης το θηρίο.
Της αγωνίας οι κραυγές
έρχονται σαν αγέλες.

Κάτι στοιχειώνει το μυαλό.
Αλλόκοτο και αποτρόπαιο το κάλεσμα,
μια τερατώδης επιθυμία.
Εκεί στους τάφους,
μαζί τους βρίσκεται η σωτηρία.

Αγρουπνία

Στη μέση της νύχτας
πάλι άγρουπνη.
Τη δεξιότητα να περιπλανιέται
στο λαβύρινθο των ονείρων,
έχει χάσει πια για πάντα.

Στο μυαλό μία απολογία.
Η νύχτα είναι η καλύτερη στιγμή,
τον απολογισμό της ζωής να κάνεις,
ποιο δρόμο αύριο θα τραβήξεις.
Σκέψεις που σύντομα θα σβήσουν,
σαν έλθει το φως του ξημερώματος.

Και όμως,
μες στα σκοτεινά ελπίζει,
από το αδιέξοδο να βγει.
Κάποια έξοδος κινδύνου
μήπως και φανεί,
από την οδύνη να δραπετεύσει.
Η λύση φαντάζει μακρινή,
μια οφθαλμαπάτη στο μαύρο δωμάτιο.

Απεγνωσμένα, ξαφνικά
με μια κίνηση
ανάβει δίπλα της το φως.

Η λάμψη γδέρνει τα μάτια
η πραγματικότητα χτυπάει σα γροθιά.
Με λειασμένο το πρόσωπό της,
από το λιγοστό της λάμπας φως,
συνέχισε τη νύχτα της.
Ξάγρυπνη και πάλι.

Προσμένω

Αξύριστη σήμερα, η θάλασσα ουρλιάζει.

Τα καΐκια μικρές πολύχρωμες τελείες,
πάνω στο δέρμα της αδέξια χορεύουν.

Κολοσσιαίος, πάνω μας, ο αστρικός δακτύλιος

Πάντα σιωπηλός, ατάραχα κοιτάζει.

Στο μπαλιόνι, έναν ορίζοντα προσμένω

δίχως κάλυμμα, με σπασμένα όρια.

Απότομα με ζυπνά,

το νικητήριο εμβατήριο,

που στα βάθη της ψυχής

δυνατά το κενό παιανίζει.

Λαβωμένη λογική,

δεν είναι ν' απορείς,

που με εκτυφλωτική σκοτεινιά

ο φόβος ανατέλλει ξανά.

Πρόσφυγας στην αυγή της μελαγχολίας.

παγιδευμένος στον ιστό του πεπρωμένου,

στωικά υπομένω.

Πότε θα βυθιστώ στο ατέλειωτο όνειρο,

ανυπόμονα προσμένω.

Συνομωσία

Ιδιότροπα ασφυκτιούμε
σε χαμηλοτάβανη πραγματικότητα.
Αλλόκοτες σιέψεις,
σε ευρύχωρα όνειρα.
Γραφικές οι αντιδράσεις
σε κάθε υπόνοια υπερβατικότητας.

Οι άνεμοι της μοίρας
αναδεύουν την ιστορία.
Μ' ένα μελαγχολικό κατευόδιο
ταξιδεύεις
στο απροσδιόριστο τ' απείρου.

Στην αφάνεια προσφέρεσαι να μείνεις,
έχοντας τη λήθη για θυμίαμα.
Η καταχνιά του απραγματοποίητου,
μια φαντασίωση,
την υπογραφή της αφήνει.
Εχέμυθα, τα θορυβώδη ένστιχτα,
καλά έμαθες να κρύβεις.

Οι ρίζες σου βαθιά στον ουρανό
κοιμούνται.
Τα κλαδιά όμως αλύγιστα
μια επανάσταση προσμένουν.

Ποια αντίδραση όμως να γεννηθεί,
όταν της αδιαφορίας,
πυκνά συρματοπλέγματα,
αυλακώνουν το μυαλό
και η συνήθεια όλα τα πλακώνει.

Ένα πράγμα έμεινε,
το μόνο που ενδιαφέρεσαι.
Τυφλή επιβίωση και αναπαράγωγη.
Το μάτι της αυτοσυντήρησης
άγρυπνα παρακολουθεί.

Βαριά ηττηθήκαμε
από την ανίερη συνομοσία.
Η λησμονιά με την αδιαφορία,
κρυφά κι αέναα μηχανορραφούν
και το γίγνεσθαι αυτού του κόσμου,
σταθερά κρατούν.

Η παλιά απόδειξη

Ούτε που το θυμόμουν.

Ένα παλτό, λησμονημένο από χρόνια,
σκοτισμένο πάνω σε κρεμάστρα,
από ψηλά κατέβασα έτσι λίγο να το φορέσω.

Της νιότης μου να θυμηθώ
ξανά τα μεγαλεία.

Απρόσμενα, μέσα σε μια τσέπη
μια παλιά μισοσκοιμισμένη απόδειξη ευρέθει.

Η τυχαία ανακάλυψη,
ενός ασήμαντου τεκμηρίου,
αυτό το ξεχασμένο από καιρό χαρτάκι,
μια φουσαλίδα μνήμης ανακίνησε.

Απόδειξη από θέατρο των Αθηνών,
νομίζω διασήμου εκείνο τον καιρό.
Μετά βίας ανακάλεσα μες το μυαλό,
την παράσταση που 'χα πάει να δω.
Μια ανάμνηση θολή,
που αμέσως έγινε κραυγή.

Ναι.

Το έργο τώρα καλά το ενθυμούμαι.

Ήμουν μετά δεσποινίδος σαγηνευτικής κι ωραίας.

Μια λαμπερή βραδιά με τόσο όμορφη παρέα.

Σίγουρα το μέλλον μας θα ήταν χαμογελαστό.

(Λέγαμε τότε)

Η παλιά απόδειξη έγγραφε

του Ίφεν, «Η Αγριόπαπια».

Κ' ήταν πράγματι προφητική απόδειξη,

πως η ψεύτικη ζωή,

πάντα με κρότο καταρρέει.

Η αυλαία όταν έπεσε, ενθυμούμαι,

μουδιασμένος βγήκα,

(το ίδιο νιώθω και τώρα)

Ο μύθος που μόλις είχαμε δει,

περιέγραφε πιστά και το δικό μου παραμύθι.

Σε ψευδαίσθησης παράσταση,

κι εγώ κακός ηθοποιός,

ένιωσα να πνίγομαι και να ασφυκτιώ,

πως στην ίδια με το έργο, πλάνη ζω.

Καλά το καταλάβατε,

το κορίτσι δεν το ξανάδα από τότε.

Αν ήτανε γραφτό,

απάντηση ακόμα ψάχνω για να βρω.

Στο σπίτι τώρα, μόνος μου,

το σκοτεινό,
(σα να μου φαίνεται τώρα πιο θλιβερό
και κάπως αποκρουστικό),
χωρίς να το θέλω,
την παλιά απόδειξη
τη σφίγγω δυνατά στο χέρι.

Ένα δάκρυ θαρρώ πως κύλισε
σου στυγνού εγκλήματος τη θύμηση.

*Η μεγάλη αμαρτία,
η ασυγχώρητη,
είναι όταν σκοτώνεις μέσα σε έναν άνθρωπο την αγάπη.*

Ερρίκος Ίψεν

Λοιπές αγγελίες

Αγγελίες το λοιπόν,
κάπως εξωτικών
και άλλων αλλόκοτων ειδών.

Ζητείται παρελθόν, χωρίς τραύματα.
Πωλούνται αναμνήσεις, ελαφρώς ξεθωριασμένες.

Ζητείται μέλλον, ει δυνατόν λαμπρόν.
Πωλούνται ευχές, με την οκά. Μόνον σοβαρές προτάσεις.

Ζητείται εξουσία, αποκλειστικώς χωρίς όρια. Άσχετοι μην ενοχλήσουν.
Πωλείται ματαιοδοξία, σε καλή τιμή, για ολίγες ακόμα μέρες.

Ζητείται ελπίς, παρακαλούνται οι ενδιαφερόμενοι να απευθύνονται
στον κ. Σαμαράκη για περεταίρω πληροφορίες.
Πωλείται Θεός, σε προσφορά, από διάλυση γνωστού Οίκου.

Ζητείται ευτυχία, για οκτάωρη απασχόληση.
Πωλείται πίστη. (Η αγγελία απεσύρθη, δυστυχώς εξαντλήθηκε).

Ζητείται γνώση, σε καινούργη κατάσταση, με το σελοφάν της.
Πωλείται ιστορία, ραμμένη στα μέτρα σας (tailor made).

Ζητείται ψυχή, απαραίτητως μετά της συσκευασίας της.

Πωλούνται δοχεία κενά, μεγάλης χωρητικότητας,
κατάλληλα για αποθήκευση πάσης φύσεως συναισθημάτων.

Το λαχείο

Είναι λαχείο,
το που ο καθένας θα γεννηθεί.
Σπόρος καλός κι αν είναι,
στην άσφαλτο χαράμι πάει και δεν ανθίζει.
Μα και ο χαλασμένος
τι σ' εύφορη γη να πέσει,
τι και αν ποτιστεί,
ποτέ δεν πρασινίζει.

Ο Αλέξανδρος, ναι ήταν χαρισματικός πολύ,
μα άσημος, το πιο πιθανό θα ήταν,
αν φτωχική είχε καταγωγή.
Τώρα τον λέμε μέγα,
γιατί του βασιλιά Φιλίππου,
ήταν ένα από τα τέκνα.

Σίγουρο είναι πως δεν θα 'χαν φτιαχτεί,
του Βαν Γκονγκ, τα ηλιοτρόπια,
μήτε από τον Αδόλφο θα 'χε δημιουργηθεί
η παγκόσμια καταστροφή,
αν οι δυο ζωγράφοι αυτοί
κάπου αλλού είχαν γεννηθεί
ή θέσεις είχαν ανταλλάξει.

Ψάξε και δες πόσοι τρανοί,
της ιστορίας οι πιο γνωστοί
μα και οι άγνωστοι,
το περιβάλλον που ανατράφηκαν,
το πεπρωμένο τους το σφράγισε.

Το που και πότε το λοιπόν,
ο καθένας μας έχει γεννηθεί,
πολύ φοβάμαι θα επιμείνω,
τύχης τυφλής είναι το λαχείο.

Αν και κάποιοι από εσάς, το ξέρω,
ακόμα επιμένουν,
πως όλα για κάποιο λόγο
μας συμβαίνουν.

Ανδρῶν επιφανῶν πάσα γη τάφος

Ευπνήσαμε τη μέρα αυτή,
με μια αναστάτωση και απίστευτη βοή.
Τα ραδιόφωνα όλα μεταδίδουν,
ανακοινωθέν, πολύ δυσάρεστο.
Μαύρα τα εξώφυλλα στις εφημερίδες.

Την έκτην ὥραν πρωινήν,
ο μεγάλος αρχηγός απέθανε.
Μορφή σπουδαία φωτεινή,
σ' όλους μας,
σαν πατέρα είχε σταθεί
και έχουμε όλοι τώρα κλονιστεί.

Σημαίες κόκκινες του αίματος
μεσίστιες στα μπαλόνια
μαύρα πανιά σε κτίρια δημόσια,
για το μεγάλο απόντα.
Είμαστε τόσο σκυθρωποί,
στη νεκρώσιμη πομπή.

Η ιερά σωρός,
σε ανάκλιτρο έχει τεθεί,
αιώνια να ξεκουραστεί.
Ατέλειωτες ουρές,
με υπομονή αναμένουν,

για τελευταία φορά,
τον επίγειο θεό να προσκυνήσουν,
με δάκρυα στα μάτια
και κλάμα γοερό.

(Πρόσεξε μόνο καλά,
το κλάμα να' ναι αληθινό.
Κάποιοι παρακολουθούν και όλα τα βλέπουν.
Δεν το συζητώ αν τύχει και χαμογελάσεις,
σε αρκτικό τοπίο βιαίως θα βρεθείς
προτού καν το καταλάβεις.
Μην τα συζητούμε όμως άλλο αυτά.
Μέρα θλίψης που' ναι σήμερα,
μην προκαλούμε σάλο.)

Τα χρόνια όμως περάσαν
και όλα αυτά κάπως ξεχαστήκαν.
Το μαυσωλείο όμως σαν πυραμίδα του Χέοπος,
ακόμα παραμένει.
Του επιφανή αυτού ανδρός τη μούμια,
και συ αν θες μπορείς να τη φιλήσεις
και με όμορφα συναισθήματα
και αγαλλίαση να πλημμυρίσεις.
Μα αν πάλι θες και σου 'ρχεται
μπορείς και να τη φτύσεις.

Ρεμπέτικη ιστορία

Ο Μιχάλης αλάτι και ρεμπέτης.

Μάγκας βαρύς μα και αφύς.

Σφιχτά κρατά στο ένα του χέρι

πάντα το μπεγλέρι.

Με τον μπαγλαμά στον ώμο

και το σουγιά στην πίσω τσέπη.

Στον απάνω μαχαλά,

Ο Μιχάλης ο ρεμπέτης,

μονίμως σεργιανά.

Όλο την Τερέζα

πάει και συναντά,

που είναι παστρισιά.

Η μοίρα του καθώς όμως φαίνεται,

δεν είναι φωτεινή.

Η Τερέζα δεν έχει όποιον κι όποιον νταβατζή.

Έναν πολιτμάνο έχει, που στέκεται πιο κει.

Μια νύχτα που παρακολουθεί,

τον Μιχάλη στο κατόπι παίρνει

και τον ακολουθεί.

Ο φίλος μας ο Μιχάλης το λοιπόνε,

αφού τελέψανε του έρωτος οι περιπτώξεις,

σε ταβέρνα θέλει να ξενυχτήσει.

Κρασί και τσιγαράκι με λαχτάρα πίνει
με ευχαρίστηση περισσή ακούει αμανέ
και του μπουζουκιού πενιές λυπητερές.

Να που μπήκαν ξάφνου κάτι μπάτσοι,
με ζουράφι έτοιμο που αστράφτει,
κάποιον για να σφάζει.

Το Μιχάλη το ρεμπέτη πλησιάζουν
το κεφάλι του να σπάσουν.
Σταμάτησαν οι μουσικές,
κραυγές μόνο ακούς τώρα να ψάλουν.

Μετά τον καβγά και τη φασαρία,
το καλό ριγέ κουστούμι πεταμένο,
και το άσπρο πουκάμισο
με αίμα είναι ποτισμένο.

Στη κηδεία του όλοι
θλιμμένα ακολουθήσαμε,
με δάκρυα το μπαγλαμά ,
πάνω στο φέρετρο αφήσαμε.
Στον τάφο του με μεγάλα γράμματα εγγράφει:

Η ζωή μου πήγε στράφι
Για μια αγάπη σιάρτη.

Το μενταγιόν

Ασταμάτητοι οι λυγμοί,
η ανάσα του δεν βγαίνει.
Το μενταγιόν επίμονα κοιτά.
Στο τραπέζι μαλακά το ακουμπά.
Το χαϊδεύει στοργικά,
αν και πολύ φτηνό, τόση ομορφιά.
Ότι πριν λίγο έχει συμβεί,
ακόμα δεν το πιστεύει.

Το κόσμημα αυτό,
σίγουρα είναι το ίδιο,
δε θα 'ναι ούτε, ώρα,
που σε όμορφο κορίτσι είχε χαρίσει
μα εκείνη, είχε άγρια γελάσει
τόσο φτηνό δεν της ταιριάζει.
μόνο επώνυμα φορά
και πολύ κοροϊδευτικά στα μούτρα
πίσω, του το 'χε πετάζει.

Το μενταγιόν σκύβει αυτός και το μαζεύει,
από κάτι βρομόνερα, που 'χε βυθιστεί.
Καταραμένη η στιγμή,
ποια τρέλα τον πλημμυρίζει.
Με οργή αβυσσαλέα,
πόσο δυνατά την σπρώχνει.

Σιέψεις τρέχουν στο μυαλό,
το λερωμένο μέταλλο που ναι στο τραπέζι
σιωπηλά παρατηρεί.

Όχι, δεν μπορεί να 'ταν αυτή.

Μια εικόνα όμως παραμένει καρφωμένη.

Νεικρή στο πεζοδρόμιο η κοπέλα,
από τ' αυτί κυλάει ένα ρυάκι αίμα.

Δεν το πιστεύει αν όλα αυτά είναι αληθινά.

Το φτωχικό του δωμάτιο ξανακοιτά,
και το κορίτσι βλέπει κοροϊδευτικά να του γελά.

Μακάρι να 'ταν ένα ψέμα,
ο χρόνος πίσω όμως δεν γυρνά.

Η μοίρα παίζει απρόβλεπτο παιχνίδι.

Ο έρωτας πόσο εύκολα
σε μίσος και φονικό γυρίζει,
και τις μικρές ζωές μας
αμείλικτα συνθλίβει.

Μια γυναίκα στο δρόμο τώρα
είναι φονεμένη,
μα και η δική του καρδιά,
την ίδια ώρα σκοτωμένη.

Τύψεις και απόγνωση,
ένας σωστός τυφώνας,

αστείρευτα δάκρυα και ιδρώτας.

Να που φωνές απέξω τώρα ακούει,

χτυπήματα δυνατά και στο παντζούρι ακόμη.

Όταν έσπασε η αστυνομία την πόρτα,

αντίκρουσε ένα σώμα,

άψυχο να κρέμεται

απ' του ταβανιού ένα χοντρό δοκάρι.

Δε ξέρω να σας πω,

αν η δικαιοσύνη είχε σωστά αποδοθεί,

μα το σίγουρο είναι αυτό,

το αγόρι είχε επιτέλους λυτρωθεί.

Η συλλογή

Τροφосуλλέκτες παλαιολιθικοί,
της επιβίωσης ανάγκη, η πρώτη συλλογή.

Γρήγορα όμως αλλάζουν οι καιροί.

Τώρα πια μαζεύουμε ότι βρεθεί.

Μα για τον καθένα,
η πιο πολύτιμη είναι αυτή,
των εμπειριών η συλλογή.

Συλλέκτες όλοι, κάθε λογής εμπειριών,
αισθηματικών, ερωτικών, συντροφικών,
αισθήσεων, ανθρώπων, γεγονότων.

Αμέτρητες εμπειρίες ο κόσμος περιέχει,
αρκεί πίσω τους να τρέξεις και να τις μαζέψεις.

Ο συλλέκτης φυσικά πάντα ανικανοποίητος μένει.

Όσες κι αν συλλέξει, πάντα κάτι λείπει.

Το πάθος του αυτό, πόσο οικτρά τον διακατέχει.

Με μανία άσπρες μαύρες, όλες θέλει να τις βρει.

Στης μνήμης τις προθήκες, τις εμπειρίες
με αναμνήσεις συγκεντρώνει.

Τρόπαια λαμπρά, χαρούμενα μα και κάποια θλιβερά.

Σε όλους μας η τελευταία θέση είναι κενή.

Η θέση αυτή είναι η πιο σπουδαία.

Σε βάθος περίοπτο περιμένει,
την ώρα που θα συμπληρωθεί

και η συλλογή επιτέλους να ολοκληρωθεί.

Ειρωνικά πολύ ο συλλέκτης μας,

καθόλου αυτή δεν την κυνηγά.

Είναι μάταιο ωστόσο να την αποφεύγει.

Αργά η γρήγορα θα έρθει,

αυτή η ύστατη τελευταία εμπειρία

που όλες τις άλλες, με μιας θα σβήσει

και τη συλλογή μας για πάντα θα την κλείσει.

Απόφης

Τον ουρανό σχολαστικά παρατηρούμε,
τα τηλεσκόπια όλου του κόσμου,
γυρισμένα στον ουράνιο θόλο
αδιάκριτα κοιτούνε.

Κομήτες και Αστεροειδής πως ψάχνουμε
και τις τροχιές τους καταγράφουμε.

Φόβος μεγάλος, μην και κάποιο σώμα
στον πλανήτη μας να πέσει.

Αρμαγεδδών σωστός,
τη ζωή αμέσως θα τελέψει.

Προσφάτως με τρόμο οι σοφοί
μας λεν πως βρήκαν,
στο διάστημα ένα βράχο πως ανακαλύψαν,
που σύντομα στη γη ίσια θα έρθει,
Απόφης τ' όνομά του.

Από κάποιο παλιό Αιγύπτιο θεό,
ταιριαστά μακάβρια κάπως η λέξη.

Την Αποκάλυψη αυτή,
δεν χαίρομαι που την περιμένω,
αλλά όλα κάποτε έχουν ένα τέλος.

Αναρωτιέμαι μόνο εάν
μετά τη δική μας την καταστροφή,

ποιος το στερέωμα θα παρατηρεί.

Κάποιος που να βεβαιώνει
αυτό που καλούμε Δημιουργία,
πως πραγματικά υπάρχει.

Είναι της οντολογίας αναγκαία,
η έξωθεν η μαρτυρία.

Διαφορετικά, μαζί με το δικό μας το χαμό,
πάει το σύμπαν, θα χαθεί μάλλον κι αυτό.

Περί ορθής χρήσεως εργαλείου τινός

Σε όλα τα ζώα θα το βρεις
και στον άνθρωπο απαράλαχτο μένει.

Ο φόβος, αρχέγονος και ζωτικός,
πόσες ενδιαφέρουσες αντιδράσεις προκαλεί.

Σε πραγματικούς ή πλασματικούς κινδύνους
μπροστά σαν θα βρεθούμε,
αμέσως πρώτος ενεργοποιείται.

Ο φόβος είναι ένα πολύ ωραίο εργαλείο,
χρήσιμο πολύ από της πολιτικής το αβαείο.

Σπουδαία αποτελέσματα θα φέρει,
αν σωστά επιστρατευτεί.

Πρέπει όμως ν' ακολουθήσεις οδηγίες,
επωφελώς για να χρησιμοποιηθεί.

Όμοια με τη φωτιά,
μπορεί να σε σώσει, μπορεί και να καείς.

Είναι ικανός πλήθη να αφυπνίζει και να τα ξεσηκώνει,
σε αλλαγές και επαναστάσεις να οδηγεί

ή διαφορετικά αν το θες και σ' εξυπηρετεί
όλους πειθήνια να πειθαρχεί.

Ο φόβος της τιμωρίας ή μιας καταστροφής,
λαούς ολόκληρους συνετίζει και έντονα τους δονεί.

Στους νέους μας άρχοντες λοιπόν,
δίνω μια μόνο συμβουλή.

Του εργαλείου αυτού, διαβάστε καλά τις οδηγίες.

Αν θέλετε να αποφύγετε τις όποιες ατυχίες,
πρέπει πάντα να έχετε κοινωνίες φοβισμένες,
για να' ναι καλά και απόλυτα πειθαρχημένες.

Vertigo

Πιάνομαι απ' το ανύπαρκτο,
αρπάζω γερά το άδειο,
σ' αντάλλαγμα, με κρατά σφιχτά το ψέμα.

Αδιόρατα κοντά,
μια σκιά ανοιγοκλείνει τα φτερά της.
Ο ορίζοντας σε μια δίνη στριφογυρίζει.
Κάθε διαυγής σκέψη, γυάλινο πουλί ,
χτυπά στης παράνοιας την αλήθεια
και θρυμματίζεται.
Η απόγνωση, τη ψυχή βυθίζει.

Η πραγματικότητα ωμή, χωρίς κανένα πρίσμα.
Πώς να την αντέξεις,
σε ζαλίζει.
Υπομονή ακούω κάτι να ψιθυρίζει.
Η θεραπεία σε λίγο αποδίδει.
Πράγματι η φωνή είχε δίκιο.
Ανακούφιση από το ανυπόφορο μαρτύριο.

Με πιάνει επιτέλους ίλιγγος
και όλα φτιάχνουν πάλι,
ξανά ισιώνουν.

Antarctica

Σε πόλεις μηχανικές
και σχέσεις αμήχανες,
ξοδεύεται αλόγιστα η ζωή.

Τσιμέντο, σίδηρο, γυαλί,
τον ουρανό μόνιμα κρύβουν.

Παντού φώτα και οθόνες,
σαν πυροβολισμός στη σκοτεινιά,
αστράφτει συνέχεια όλο το μέρος.

Έντομα, που χάμω πάντα κοιτάμε,
και σαν προεκτάσεις μηχανών
έναν έχουμε αγαθό σκοπό
τη συγκέντρωση περισσότερων υλικών.

Μην τύχει και κοιτάξεις δίπλα,
μια στέπα από
ψέμα και υποκρισία.

Εχθρός σου ο πλησίον.

Με καχυποψία πια κοιτάς
ότι κι αν συμβαίνει.

Κανέναν πραγματικά δε συναντάς,
σε αυτό το παγωμένο δυστοπικό τοπίο.

Σα θεός ή σαν τρελός,
μονάχος τριγυρνάς,
πολλούς κινδύνους βρίσκεις.

έναν ατέλειωτο εφιάλτη.
Της ψυχής η Ανταρκτική
σ' έχει φρικτά τσακίσει.
Μετανάστης και η λογική,
θαμμένη σε πάγο αρκτικό,
στου παραλογισμού τη γη.
Κρύος άνεμος σαρώνει ανελέητα το μυαλό.

Μην απορήσεις, αν κάποια στιγμή,
(όχι σαν τον Ηλία Καζάν με ενθουσιασμό)
με τρόμο, παρανοϊκά ουρλιάζεις
Antarctica! Antarctica!

Η σταγόνα

Περιμένεις στο σκοτάδι ξαπλωμένος,
την ησυχία, ο ίδιος κρότος πάλι να τη σπάσει.

Αικανόνιστα ρυθμικός ο θόρυβος,
τακ.....τακ.

Νάτη την ακούς και πάλι,
θα έλεγες κάπου από το υπερπέραν.
Μέσα σου σχηματίζεται μια ατέλειωτη
διακεκομμένη γραμμή από σταγόνες.

Πως δημιουργείται αργά αργά

η κάθε μια,

με τρόμο παρακολουθείς.

Μια ολοζώντανη εικόνα,

λες και είσαι εκεί.

Σχηματίζεται σε δάκρυ,

πλούσιο, παχύ.

Άντε να πέσει επιτέλους,

με λαχτάρα περιμένεις.

Με μάτια ανοιχτά ή κλειστά,

δεν έχει σημασία,

Εσύ ξεκάθαρα τη βλέπεις.

Αγωνία μεγάλη,

δεν το υπομένεις.

Τακ, σαν το σφυρί χτυπάει.

Ο ήχος της είναι απαλός

μα πυροβολισμός μες το κεφάλι.
Έπεσε ακόμα μια επιτέλους.
Αιαρραία όμως πετά ο νους στην επόμενη.
Νάτη! Μόλις φάνηκε να βγαίνει!

Το μαρτύριο ακατάπαυστα συνεχίζει,
τη λογική την πλημμυρίζει,
ένα βαρέλι που γεμίζει.
Άδικο πως βαραίνει τη ψυχή,
κάτι τόσο ελαφρύ.
Αργά και μαρτυρικά
στην τρέλα οδηγεί, αν πολύ κρατήσει.
Τακ, να άλλη μία.
Δεν το αντέχεις άλλο αυτό
και την πηγή του κακού γκρεμίζεις,
μήπως και την τιμωρία αυτή γλυτώσεις.

Καημένε,
τη σωτηρία άδικα ζητάς.
Μες το μυαλό η σταγόνα
αιώνια εξακολουθεί να πέφτει.
Η φριχτή της σκέψη
ποτέ δε θα σε αφήσει.
Σαν του ακρωτηριασμένο την κατάρα,
που νιώθει το πόδι του
στη θέση του ξανά βαλμένο.

TAK

TAK

TAK.....

Ραγισμένο πάτωμα

Το παλιό πάτωμα
με περισσή προσήλωση ατενίζω.
Είναι πια πολύ φθαρμένο,
με δυο πλακάκια σπασμένα στη γωνία.
Το κοιτάζω και αναπολώ,
τόσες αναμνήσεις
μου 'ρχονται μες στο μυαλό.
Της νιότης την ανάσα,
να ξαναδεχτώ σα να γυρεύω.

Τι γέλια, τι μουσικές,
τραγούδια και χοροί,
κάποτε το είχαν πλημμυρίσει.
Το βάρος και τις φωνές μας άντεχε.
Φίλοι, έρωτες, γνωστοί και άγνωστοι,
τόσοι και τόσοι το 'χαν αδιάφορα πατήσει.
Είχε γνωρίσει χαρές
αλλά και λύπες είχε αντιγράψει.
Αλήθεια είναι, δεν το πρόσεχα πολύ.
Μόνο να 'ναι καθαρό και κάπως γυαλισμένο,
ήταν εξάλλου πάντα κάτι, το τόσο δεδομένο.

Πάντα γερά σε αυτό
με αισιοδοξία βιάδιζα,
όμορφο μέλλον να 'ρθει προσδοκούσα.

Άπειρος τότε και τόσο αφελής
της μοίρας τα καπρίτσια αγνοούσα.
Κακοτυχία ή λάθος πες επιλογές,
γέμισε ο ουρανός μου
από τα μαυροπούλια.

Τώρα είναι από χρόνια σιωπηλό,
γερασμένο, όπως και γω.
Μες τη μοναξιά βυθισμένοι και οι δύο,
ταλαιπωρημένο από το χρόνο
και της ζωής χτυπήματα,
ξεκάθαρα θαρρώ,
ναι πόσο μου μοιάζει.
Ραγισμένο όπως είναι,
τα κομμάτια της ψυχής μου
πάνω του τα βλέπω.
Οι αυλακιές στην επιφάνεια που έχει,
ίδια της καρδιάς χαραγματιές,
που την έχουν ανεξίτηλα σημαδέψει.

Αν και είναι θλιβερό,
μη λυπάται όμως κανείς.
Σίγουρα από κάποιον, πολύ σύντομα,
το πάτωμα αυτό
με καινούργιο θα αντικατασταθεί
και η ιστορία μου μαζί του θα λησμονηθεί.

Όσο για μένα, άλλο μη νιαστείται.

Σωτηρία το θεωρώ,

από το σάπιο που με πνίγει να σωθώ.

Γοργά, πάω πια να συναντήσω,

το σκοτάδι, που ανυπόμονα,

στο κατώφλι πως και πως με περιμένει.

Ο μύθος του Τηρέα

Τέκνο του πνεύματος και της ψυχής,
είναι ο πολιτισμός του ανθρώπου.
Γνώση, τέχνες, επιστήμες,
τόσα δημιουργήματα και κατορθώματα,
τεχνολογία και λαμπερές μεγάλες πόλεις.
Όλα θα κυλούσαν ευτυχισμένα,
αλήθεια, μια πραγματική ουτοπία,
αν το πνεύμα και η ψυχή
ζούσαν εναρμονισμένα.
Ο μικρός πολιτισμός μας μεγαλώνοντας,
σε άνοιξη θα βλάσταινε ωραία,
παντού ολάνθιστα κι αδελφωμένα.

Όμως ο ένας ο γονέας, δεν ηρεμούσε,
η αντίθεση ψυχή ασφυκτιούσε.
Περίεργα συναισθήματα όλο γεννούσε,
με τη ματαιοδοξία και τα πάθη ερωτοτροπούσε.
Η ιστορία πως κατέληξε,
είναι σ' όλους μας γνωστή.
Με αυτήν την ευκαιρία,
θα σας θυμίσω μια τραγωδία αρχαία,
του Σοφοκλή και του Οβιδίου τον Τηρέα.
Τους ρόλους διαφορετικά θα τους μοιράσω,
η ιστορία πως ταιριάζει να σας δείξω.

Η Πρόννη, πριγκίπισσα σπουδαία

(Το πνεύμα)

Αναγκαστικά παντρεύτηκε

το βασιλιά Τηρέα (η ψυχή),

όμως αυτός την άλλη αδερφή,

τη Φιλομήλα (τα πάθη) εποθούσε.

Αιατόρθωτο και αδύνατο μακριά της να κρατηθεί,

όσο θελκτική η σύζυγος του η Πρόννη κι αν ήταν.

Μια μέρα ξαπόστειλε αλλού τη Λογική

και στο Πάθος του ενέδωσε.

Η Πρόννη σαν το έμαθε, να ειδικηθεί γυρεύει

και πιο απάνθρωπα από τη Μήδεια, φριχτά αντιδρά.

Σφάζει το μοναχογιό τους,

τον Ίτυ (ο πολιτισμός) το μικρό τέκνο που 'χαν,

τον ψήνει και στο μοίχο βασιλιά

για δείπνο τον σερβίρει.

Ο άνεμος της παράνοιας όλα τα σαρώνει.

Σε υστερικό παραλήρημα, το πάθος της ψυχής

τη λογική παραμορφώνει και με λύσσα,

με τι ανείπωτη μανία,

ότι έχει με κόπο χτίσει, καταστρέφει.

Το πνεύμα βυθίζεται, το κυριεύει παραφροσύνη,

όταν η ψυχή στη φρόνηση δε μένει πιστή.

Νέμεσις και αυτοκαταστροφή,

η τρέλα τη λογική θλιβερά έχει αντικαταστήσει.

Και ο πολιτισμός, σαν τον Ίτυ,
πάντα είναι το θύμα, στη διένεξη αυτή.
Γκρεμίζεται στις πύλες της αβύσσου.

Η ψυχή, τύψεις μετά γεμίζει,
τη λογική ανελέητα να καταδιώξει.
Παρανοϊκές ψυχώσεις στα ερείπια του κόσμου,
μα ανώφελες πια οι κραυγές και τα δάκρυα πόνου.
Σε ατέλειωτο γαϊτανάκι και ξανά από την αρχή.
Συνένοχοι κι οι δύο, το χέρι αδιάκοπα οπλίζουν
συμφορές αδιανόητες φέρνοντας, που σε λυγίζουν.
Ο Ίτυς καταδικασμένος να πεθαίνει,
αμέτρητες φορές, από του ανθρώπου τη φύση.

Αν το μύθο δεν πιστεύεις,
δεν έχεις παρά να προσέξεις,
πως ο πολιτισμός μας καταντά.
όταν η ψυχή, τη λογική παραπλανά.

Ο απόηχος των ζωντανών

Τα τύμπανα της πόλης,
ένα συνεχές βουητό,
βαράνε με ασυνάρτητο ρυθμό.
Αλλοπρόσαλλο το μουσικό χαλί,
οι ήχοι στο μυαλό, ένα καρφί,
της συμφωνικής τα όργανα
έχουν αντικατασταθεί.

Στριγκλιές ανυπόφορες τα φρεναρίσματα,
φρικιαστικά στ' αυτιά τα κορναρίσματα,
σειρήνες περιπολικών κι ασθενοφόρων,
δυνατοί οι κρότοι των εργασιών,
στα κτίρια, στους δρόμους
και κάπου μακρινά ή κοντινά
ανθρώπινες φωνές και ουρλιαχτά.
Ηδονικοί άλλοι ήχοι στους δρόμους
πεθαίνουν άδοξα στους υπονόμους.

Πόσο μικροί εμείς
μπροστά στη μεγάλη πόλη.
Ψιθυριστά αριούμαστε να μιλάμε,
να ονειρευόμαστε με τα παράθυρα κλειστά.
Την πόλη που βρουχάται μην ξυπνάμε.
Σφίξε το ζωνάρι σ' όποιον δεν αρέσει,
μην τύχει και σταματήσει.

Θα μας λείψει, τόσο που το 'χουμε συνηθίσει.

Η ησυχία αδιανόητη θα μας φανεί
και ποιος μετά σε τέτοια πόλη,
αθόρυβα θα θέλε να ζει.

Των ζωντανών χαρακτηριστικό,
είναι και ο ήχος, ένα αποτύπωμα.

Φαντάσου πράγματι, να 'τανε η πόλη
απόλυτα βουβή,
απόκοσμα σιωπηλή.

Τι εφιαλτικό και θλιβερό τοπίο,
θα θύμιζε νεκροταφείο.

Δημοκλειδης Δημητρίου

Σκληρή του Δημοκλείδου η μοίρα,
άταφος, μακριά απ' την πατρίδα,
το σώμα του, η θάλασσα για πάντα πήρε.
Ο νεαρός οπλίτης, του Δημητρίου ο γιος,
για την υπεράσπιση της πόλης,
μαζί με άλλους νέους πολλούς,
σε πλοίο πολεμικό ανέβει.
Το βαρύ του οπλισμό εθαύμαζε,
και πόσο τον εμπιστευόταν.
Άτρωτος από βέλη εχθρικά,
με σπαθί βαρύ και αστραφτερό,
που όλους τους βαρβάρους, ζυγίζει κι αφηφά.
(Πώς να ξεύρε τάχα τότε, όταν τη φορούσε,
το θάνατό του πως αμετάκλητα τον σφράγιζε.
Η βαριά και θαυμαστή αυτή πανοπλία,
στον βυθό θα τον έστελνε με περισσή αγωνία.)

Απ' το λιμάνι η τριήρης σαν ξεμάκραινε,
οι γονείς του πως καμάρωναν,
για τον άξιο το γιό και της πόλης
τον ανθό και περηφάνεια.
Με στοργή και ευχές αποχαιρετούσαν,
με σιγουριά πως γρήγορα θα τον ξανασυναντούσαν.

Τώρα μπροστά σε κενοτάφιο,

μητέρα και πατέρα γοερά θρηγούν,
τον χαμό του αγαπημένου τους παιδιού.
Χωρίς μάχη, σε ναυάγιο τραγικό,
τόσο άδοξα, όχι από τον εχθρό,
μα απ' το αδυσώπητο άγριο νερό.

Για την σπαραχτική μεγάλη απώλεια,
του λατρεμένου και αδικοχαμένου γιού,
μια εικόνα χαράχτηκε εις μνήμην,
τη θυσία του, σε όλους να θυμίζει.

Έτσι, ο ωραίος νέος, ο Δημοκλείδης,
αιώνια πια έχει μείνει,
το απέραντο γαλάζιο ν' αγναντεύει,
που τόσο άδεια τη ζωή του πήρε.
Καθιστός στην πλώρη της τριήρης,
οπλισμό, κράνος κι ασπίδα
έχει δίπλα του αποθέσει.
Με θλίψη συνέχεια αναπολεί,
τις χαρές, που ποτέ δεν θα γνωρίσει.

Περιδιαβαίνοντας μες τους διαδρόμους,
μάλλον αδιάφορα θα την προσπεράσεις
και ούτε καν θα την προσέξεις,
(ίσως φταίει που ναι μινιμαλιστικά
θα 'λεγες απλή)

μια κρύα μαρμαρίνη επιτύμβια
μες στο μουσείο στήλη,
Δημοκλείδης Δημητρίου γράφει,
κι είναι ότι έχει απομείνει.

Θαυμαστό ουράνιο φαινόμενο

Ένα παλιό απόκομμα από ξένη εφημερίδα,

σ' ένα μεταχειρισμένο βιβλίο βρήκα.

Το τυχαίο αυτό και ανέλπιστο εύρημα,

πολύ μ' έχει απορροφήσει.

Άφησα τη μελέτη μου

και όλα τα επιστημονικά βιβλία ανοιχτά

στο γραφείο πιο δίπλα τα 'χω παρατήσει.

Καθηλωμένος στην καρέκλα,

ξαναδιαβάζω,

το κίτρινο από τα χρόνια κι εύθραυστο χαρτί.

Στην ήπειρο της Αμερικής,

Φλεβάρης ήταν του 1913,

ο νυχτερινός ουρανός, απ' άκρη σ' άκρη,

μυστήρια αντικείμενα λέει πως εφωτίσθει.

Από τον Καναδά μέχρι την Βραζιλία

όλοι είδαν τα λαμπρά άγνωστα σώματα,

πόσο γρήγορα που τρέχαν

και τον ουρανό διασχίζαν

θέαμα μοναδικό και εκπληκτικό προσφέραν.

Ουράνιο φαινόμενο αλήθεια θαυμαστό,

μα τόσο εξωπραγματικό,

που εξήγηση σίγουρη ποτέ δεν εδώθει.

Μάλλον βροχή μετεωριτών, το πλέον πιθανό.

Η ιστορία στο απόκομμα όμως,
με ειρωνεία συνεχίζει
και στο χαρτί μετέφερε,
κάποιου μάγου ιθαγενούς τα λόγια.
Του ουρανού το σημάδι αυτό,
οιωνός για συμφορές μεγάλες είναι,
θα ναι μακροχρόνια η τραγωδία,
ο γέρος Ινδιάνος είπε και επιμένει.
Ο δημοσιογράφος γελά ειρωνικά
του πρωτόγονου αυτές τις εικασίες.
Η λευκή φυλή έχει από καιρό προσδεύσει,
είναι τόσο πολιτισμένη
και με λογική εξελιγμένη.
Σε ανόητες δοξασίες και δεισιδαιμονίες
έπαψε πια να πιστεύει.,
απ' όλα αυτά, τότε και τίποτε δεν συμβαίνει.

Δεν πέρασε όμως πολύς καιρός,
(γιάτι παραπάνω από χρόνος)
που αμέτρητοι Λευκοί,
από μεγάλο πόλεμο,
μέσα σε λασπωμένα χαρακώματα,
φρικτό θάνατο βρήκαν.
Η προφητεία επαληθεύτηκε,
με ανείπωτη καταστροφή και θλίψη.

Το μουχλιασμένο χαρτί ακόμα κρατώντας,
με αγωνία από το γραφείο μου πετάγομαι,
το νυχτερινό θόλο προσεκτικά να δω,
μην και κάποια τέτοια λάμψη πάλι φανεί
και το θρήνο ξαναφέρει.

Σημείωση: Το περιγραφόμενο ουράνιο φαινόμενο, συνέβει πραγματικά στις 9 Φεβρουαρίου 1913, και ήταν ορατό στην Αμερική, από τον Καναδά μέχρι την Βραζιλία, σε μια απόσταση 11.000 χιλιομέτρων. Έμεινε στην ιστορία ως «The great meteor procession of 1913». Παραμένει μέχρι σήμερα ανεξήγητο, με επικρατέστερη θεωρία αυτή της βροχής μετεωριτών. Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος άρχισε την 28 Ιουλίου 1914.

ΚΙΣΜΕΤ

Ο Νικόλας, δόκιμος καπεταναίος,
το πρώτο μπάρικο μόλις το τέλειωσε.
Μήνες στην Αθήνα είχε να γυρίσει.
Σάββατο ήταν που με λαχτάρα τη μάνα του,
στο σπίτι πήγε να συναντήσει.
Μετά από φιλιά, αγκαλιές
και το αγαπημένο σπιτικό το φαγητό
πέσαν χαρούμενοι να κοιμηθούν.

Όμως το ίδιο βράδυ αυτό,
η μάνα του, η κυρά Λενιώ,
είδε όνειρο κακό.

Ο Χάρως, τον γιό της,
με περίεργο χαμόγελο τον λοξοκοιτούσε
και δείχνοντας μια πινακίδα,
ΑΘΗΝΑ που γραφε,
κοντά του τον καλούσε.

Το πρωινό σαν ήρθε,
δεν έδωκε μεγάλη σημασία
τον εφιάλτη δεν καλοθυμόταν,
είναι η αλήθεια.

Το δεύτερο βράδυ,
το ίδιο απαράλλαχτο όνειρο πάλι,
βασανιστικά, με λεπτομέρεια τώρα το είδε
και το πρωί με αγωνία καλά το εθυμόταν.

Ε, δεύτερη φορά το ίδιο,
τώρα πράγματι ναι, ανησυχούσε.
Μα και συνεχόμενη τρίτη νυχτιά,
λέει πάλι πως είδε,
τον άγγελο του θανάτου,
κάτω από την πινακίδα ΑΘΗΝΑ,
το Νικόλα της ν' ανταμώνει,
και να σφιχταγκαλιάζει.
Αυτό πάει πάρα πολύ,
τώρα πια έχει πειστεί,
το γιο της απ' την Αθήνα
πρέπει αμέσως να τον διώξει,
κάνα κακό να μη συμβεί.

Ο Νικολιός βέβαια, μες τη θαλπωρή,
στο σπίτι θέλει κι άλλο να μείνει,
τις χαρές της ξηράς κάπως να χορτάσει
απ' το πρόσφατο ταξίδι να ξαποστάσει.
Η κυρά Λενιώ σφόδρα επιμένει,
ο γιος της γρήγορα να μαρκαώσει.
Κι εκείνος χατίρι πώς να της χαλάσει,
που την εβλέπει, γοερά έτσι να κλαίει.
Παρασκευή ήταν που είχε ξαναμαρκαώσει
για ταξίδι μακρινό, σίγουρα υπερατλαντικό
και η μάνα του είχε επιτέλους ησυχάσει.

Δεν πέρασαν καλά καλά δυό βδομάδες,

και ταχυδρόμος βιαστικός,

χτυπά δυνατά της Λενιώς την πόρτα.

Κυρα Λενιώ τηλεγράφημα

απ' τη ναυτιλιακή!

Με πόση χαρά ανοίγει

το μήνυμα να βρει.

Θα ρρώ αυτό πως ψέλλισε

λίγο πριν ξεψυχήσει:

Το S/S ATHINA,

Αύτανδρο εβυθίσθη.

Σαν όνειρο

Αμύθητα που 'ναι τα όνειρα,
φευγαλέες ενόρασης ματιές,
με ομιχλώδεις δρασκελιές
στα βάθη της ψυχής καταρριχώνται.
Στο υποσυνείδητο ανασκαφή,
μέσα απ' το σκοτάδι, τώρα στο φως
κολοσσιαία μνημεία προ πολλού θαμμένα,
ξεχασμένες προσδοκίες και
φόβοι απραγματοποίητοι.

Τ' όνειρο σε καλεί να πλησιάσεις.
Τι εξηγεί και τι προβλέπει,
αλίμονο, δεν το καταλαβαίνεις.
Εικόνες σκορπισμένες στο μυαλό
προσωπεία να παρελαύνουν,
τοπία, τέλεια κατεργασμένα,
κάτι απροσδιόριστα οικείο μάλλον θυμίζουν.

Βουτιά σε λάμψη φευγαλέα,
ένας περίπατος σε ορίζοντα ασύμμετρο.
Το όνειρο, σε συμπαιγνία σε παρασύρει,
υπερβατικό παράθυρο αυθαιρετώντας χτίζει.
Με τζάμι θαμπωμένο, μια άλλη οπτική
τη λογική κατακηρηνίζει.
Ξεγελά το αίσθημα ότι ζεις πραγματικά,

είναι, όπως λεν, της φαντασίας ψέμα.
Η μοίρα για μια στιγμή θαρρείς πως λύνεται,
μα άλλη απατηλή σφιχτά σε ξαναδένει.
Καχυποψία και επιφύλαξη,
αυτό το δύστροπο προικιό,
μες την ονειρική αναρχία,
εύκολα (γιατί αθέλητα), εγκαταλείπεις.

Προνόμιο να νιώσεις το ανύπαρκτο,
ν' ακουμπήσεις ότι δε φαίνεται,
αυτά που ξέχασες κι ότι δεν είπες,
για όσα δεν πρόσεξες και αδιάφορα περάσαν.
Πρώτη θέση έχουν τώρα εδώ να στα θυμίζουν.
Αναπόληση με ανακωχή και εξαγνισμό,
μα μπορεί και εφιάλτης δραματικός,
όταν τύψεις, απώλεια και το ανικανοποίητο,
τόσο ζωντανά το όνειρο πλημμυρίζουν.

Έρχεται όμως η στιγμή που απροσδόκητα,
ξυπνάς από το όνειρο απότομα.
Αποτυπωμένη στο κεφάλι αμυδρά μια εντύπωση,
για περεταίρω ίσως σιέψη ένα πρόσχημα.
Ξεφτίζει όμως γρήγορα η όποια επίδραση,
μια καινούργια ίδια μέρα πάλι αρχίζει.
Με λυτρωτική απόγνωση, αποχαιρετάς το ασύλληπτο.

Διαλεκτική ενός μονόλογου

Βάλε καφέ να στα πω, είπε η ψυχή,
μόλις είχε μπει φουριόζα, βιαστική.
Η λογική είχε έρθει από νωρίς,
πάντα ακριβής στο ραντεβού της.
Τις κοιτώ όπως κάθονται αντίκρυ,
η μια την άλλη καχύποπτα κοιτά.
Δύσκολη η κουβέντα για ν' αρχίσει,
πως η μια με την άλλη να επικοινωνήσει.
Φέρνω στο τραπέζι και γλυκό,
δυο πιατάκια με τα πάθη,
δόση γενναία από μένα καμωμένα.
Να σπάσει λίγο ο πάγος,
ο διάλογος επιτέλους να ξεκινήσει.

Η ψυχή παράπονα έχει πολλά.
Πάντα αθέατη μας λέει μένει,
αν και με το άπειρο μιλά.
Τα πάντα μπορεί να δημιουργεί
μα είναι το ίδιο ικανή
τα πάντα να καταστρέφει.
Είναι αιώνια και έχει δει πολλά,
τον άνθρωπο φωνάζει πως πρέπει
αυτή να κυβερνά.
Μη ξεχνάς μου είπε,
πως και το συναίσθημα έχει νοημοσύνη.

Είδαμε και την σπουδαία λογική,
στο παράλογο μόνο μας οδηγεί.
κουνώντας το δάχτυλο, τονίζει.
Γι' αυτό την πρωτοκαθεδρία θέλει,
αυτή στο τιμόνι να 'ναι, επίμονα ζητά.

Η λογική ήρεμα τ' ακούει όλα αυτά
και με τη σειρά της το λόγο παίρνει
και εμφατικά αναφέρει,
Αυτή μόνο μπορεί τάξη στο χάος να βάζει,
Θνητό και αιώνιο το πνεύμα της,
διαρκώς πεθαίνει και αναγεννιέται.
Σε περατό κόσμο μπορεί να ζει,
αλλά όλα τα αποκαλύπτει και τα ανακαλύπτει.
Συνετά και ρεαλιστικά,
προτού οποιαδήποτε απόφαση παρθεί,
τα θέλω της ψυχής η λογική τα ελέγχει,
αυτή πρώτα τα κρίνει και τα ζυγίζει,
για ν' αποκλειστεί κάθε μανία,
να υπάρχει σ' όλα ισορροπία.
(Γα πάθη η λογική ούτε καν τα αγγίζει.
Δοκιμάστε, είναι ωραίο το γλυκό,
με κάποια θλίψη και χωρίς νόημα μάλλον, λέω.
Όσο για την ψυχή,
τα 'χει ήδη καταβροχθίσει).
Η λογική τον άνθρωπο δεν θα σταματήσει,

αυτή και μόνο, να τον κυβερνά,
το ουρλιάζει και απότομα σταματά.

Η ψυχή φανερό είναι πως χαίρεται,
ν' ακούει τ' ουρλιαχτό της και χαμογελάει.
Ας είναι λοιπόν, αδιάφορα μας λέει,
και στρέφοντας σε μένα,
ψιθυρίζει ειρωνικά και κάπως δυνατά:
Να θυμάσαι αυτό μόνο,
στο παρασκήνιο έμαθα να μένω,
μα πάντα εγώ κινώ της λογικής τα γιέμια,
αιώνια αχώριστοι,
Έρωσ και Θάνατος μαζί.

Μικρές προσδοκίες

Προσδοκώ ανάσταση νεκρών.

Τέτοιες μικρές οι προσδοκίες,
να χορτάσει η ματαιοδοξία κι ο εγωισμός.

Έχουμε και δεύτερη ευκαιρία,
στη μετά θάνατον ζωή,
να σηκωθεί από το λήθαργο το πνεύμα,
οθόνες και εφήμερες ηδονές ν' αφήσει.

Φρούδες ελπίδες, ότι θ' αλλάξει κάτι.

Ίδιες απολαύσεις και γιορτές θα κυνηγάμε πάλι.

Η συνείδηση αμετανόητη, παραμένει αλλοιωμένη.

Και όσοι λένε,

στη διανόηση πως έχουν αφιερωθεί,
(διανοούμενους νομίζω πως τους λένε)

σε εξίσωση του ίδιου συστήματος,
είναι και αυτοί απλώς κάποιοι αριθμοί.

Για να βρεις κάποιον,

που να έχει πραγματικά ανυψωθεί,
αυτογνωσία και πραγματική σοφία να 'χει κατακτήσει,

την αρετή με πείσμα να 'χει κερδίσει,
άρχισε και ψάχνε

σ' όλο τον πλανήτη, σε κάποιο μοναστήρι

ή σε σπηλιά βουνού, μόνος του

αν υπάρχει κανείς σαν τον Λιαντίνη.

Τις κενές μικρές μας προσδοκίες ν' αλλάξει.

Αλήθεια κάποιος επιτέλους να φωνάξει,
μια μεγάλη προσδοκία, την καινή ετυμηγορία!
Προσδοκώ ανάσταση των ζωντανών!

Ένα παιδί μετράει τ' άστρα

Ένα παιδί και μια λευκή αρκούδα,
(μη ρωτάτε εμένα το πώς και το γιατί
βρέθηκαν αυτοί οι δυο μαζί,
ρωτήστε τον Σεντ Εξίπερι)
είναι μια νύχτα ξαπλωμένοι,
συζητούν και φιλοσοφούν.

Το μικρό παιδί τον έναστρο ουρανό προσεκτικά παρατηρεί,
Η πολική αρκούδα πάλι, τον παγωμένο ορίζοντα
ανήσυχα κοιτά και αναστενάζει.

Το παιδί εκστασιασμένο με ενθουσιασμό,
στρέφεται στο φίλο του και με αφέλεια ρωτά:
Να ζουν άραγε αρκούδες πολιχές,
σε άλλους πλανήτες και φεγγάρια μακρινά;

Η άσπρη αρκούδα βλέπει τον πάγο πόσο γρήγορα που λιώνει,
σωστό ποτάμι που ακατάπαυστα στη θάλασσα κυλά,
και ατάραχα απαντά:

Και στη δική μας γειτονιά άστρα πολλά υπάρχουν
κάθε ύπαρξη, κάθε ψυχή, ένα άστρο που φεγγοβολά.
Λίγα απομένουν όμως πια, μα σβήνουν κι αυτά σιγά σιγά.
Γι' αυτό σταμάτα τ' ουρανού τ' αστέρια να μετράς,
τ' άστρα που υπάρχουν εδώ, αδιάφορα μην τα προσπερνάς.

Ήταν μια παρεξήγηση

- 01:00πμ Περιμένουν το φίλο τους από ώρα.
Μια εξήγηση πρέπει να δοθεί,
ν' ακουστεί και η δική του η φωνή.
Η ατμόσφαιρα κακή και τεταμένη.
Το ζευγάρι φωνάζει και χειρονομεί.
Ανυπόμονα ο άντρας περιμένει,
το φίλο του ν' απολογηθεί και εξήγηση να δώσει.
Ίσως είναι και καλύτερα, τώρα που το ξανασκέφτεται,
που τελικά δεν τα κατάφερε να εμφανιστεί.
- 12:30πμ Το αμάξι σφιχταγγαλιασμένο στην κολόνα.
Γυαλιά, σίδερα και σπλάχνα, όλα κομμάτια.
Γύρω του πυροσβεστική και ασθενοφόρα,
μάταια όμως προσπαθούν,
ο οδηγός είναι απ' ώρα πια νεκρός.
- 12:00πμ Στο τιμόνι οργισμένος οδηγεί,
Με ταχύτητα μεγάλη πάει,
το πόδι με δύναμη στο γκάζι συνεχώς πατάει.
Στο μυαλό του ακόμα αντηχούν,
τα λόγια του παιδικού του φίλου,
που τόσο άδικα τον κατηγορούν.
Τον πνίγει η ανυπόστατη φρικτή κατηγορία.
Το πρόσωπο του δακρυσμένο, θολώνει η ματιά.
Σκοτεινιάζει το μυαλό, τον έλεγχο τον χάνει,

του εαυτού του και μαζί του τιμονιού.

11:00μμ

Στο τηλέφωνο, τσακώνονται οι δυο φίλοι,
Ο ένας με αηδία και έκπληξη μαζί,
εξοργισμένος από του φίλου του την προδοσία.
Ο άλλος αποσβολωμένος να εξηγήσει προσπαθεί,
το φέμα να αποκαλύψει και το φίλο του να πείσει
πως τα γεγονότα αλλιώςια έχουν γίνει,
η παλιά φιλία μήπως και σωθεί.
Συμφωνούν στο σπίτι να βρεθούν,
ξεκάθαρα να μιλήσουν, τι συνέβη να φανεί.
Η αιτία της παρεξήγησης, η κοπέλα,
να 'ναι κι αυτή παρούσα.
Αυτά που λέει, μπροστά του να τα ξαναπει.

10:45μμ

Στο τηλέφωνο με κομμένη ανάσα
τον αγαπημένο της παίρνει όλα να του τα πει,
με κλάματα και απελπισία περισσή.
Ο καλύτερος του φίλος, τον έρωτα του ομολόγησε
και με τη βία την άρπαξε στο στόμα να τη φιλήσει.
Αυτή φυσικά άγρια τον απώθησε
και με φωνές από το σπίτι αμέσως τον έδιωξε.
Στην άλλη άκρη της γραμμής,
ο άντρας ακούει και φουσκώνει με οργή.
Η εμπιστοσύνη στο φίλο έχει γκρεμιστεί.
Την προδοσία από φίλο πώς να ανεχτεί,

με το που κλείνουν, αμέσως του τηλεφωνεί.
Όπως και να 'χει μια καλή ευκαιρία να τον ξεκόψει.
Κάτι έχει υποψιαστεί, το έχει και ο ίδιος δει,
η γυναίκα του πόσο φιλήδονα το φίλο του κοιτάζει.
Ο φίλος του αμέσως απαντά
κι αυτός, αποφασισμένος πια, πολύ άσχημα του μιλά,
τα λόγια του ξυράφι, ματώνουν την καρδιά.

10:30μμ

Είναι μεγάλη ανάγκη,
στο σπίτι της κοπέλας πρέπει να πάει.
Από την ίδια έχει κληθεί,
κάτι έχει απροσδόκητα συμβεί.
Του είπε επειγόντως να την επισκεφτεί.
Είχε ενδιασμό μόνοι τους να βρεθούνε,
κρυφά λοξοκοιτάγματα, τυχαία αγγίγματα,
από καιρό τώρα είχε προσέξει.
Πείστηκε όμως ότι κάτι δυσάρεστο θ' ακούσει.
Τη γυναίκα του φίλου τη δύσκολη στιγμή,
Όπως και να 'χει πρέπει να τη βοηθήσει.
Με το που πήγε, η κοπέλα στην αγκαλιά του έπεσε
και με αναφιλητά του έλεγε
πως μόνον αυτόν αγαπούσε.
Και όλο να τον φιλήσει προσπαθούσε.
Αυτός την έδιωξε μακριά, ν' ακούσει άλλα δεν ήθελε.
Η φίλια του είναι δυνατή, για κάτι τέτοια δεν χαλάει.
μα πόσο διπρόσωπη είναι η γυναίκα αυτή.

Φεύγει βιαστικά πολύ με δίλημμα μες το μυαλό.
Όχι, αποφασίζει τελικά, τίποτα δε θ' αναφέρει.
Είναι βαρύ, όπως και να το πει,
μπορεί να παρεξηγηθεί.
Μα θα το ξανασκεφτεί,
τέτοια γυναίκα στον φίλο του δεν αξίζει.

Στις τύψεις αποδώσαν την τιμωρία τη σκληρή.
Η κοπέλα νομίζω ειρωνικά λίγο χαμογέλασε,
όποιος έτσι την περιφρονεί, έχει μοίρα τραγική.
Ευτυχισμένο το ζευγάρι από τότε ζει μαζί,
η πέτρα του σκανδάλου είχε εξάλλου τόσο άδικα χαθεί.
Καλά γνωρίζανε, πως συνένοχοι κι δυο ήταν στην τραγωδία.
Σε συμφωνία σιωπηλή, η υπόθεση πρέπει να ξεχαστεί.
Στο νεκρό φίλο, κανείς τους δεν θα ξανά αναφερθεί.
Η αλήθεια όποια κι αν ήταν, ποτέ δε θα μαθευτεί,
μαζί του έχει ταφεί.

Συνηθισμένοι όμως είμαστε σ' αυτό,
η αδικία θριαμβεύει σε τόσες ιστορίες της ζωής
και είναι πια σ' όλους γνωστό,
του νικητή η εκδοχή είναι πάντα η σωστή.

Μισθοφόρος

Τσαλακωμένα τα ρούχα της ψυχής,
έχουν σιστεί, κουρλιαστεί.

Γεμάτα τρύπες από πυρωμένα συναισθήματα,
που πάνω τους έχουν με δύναμη σβηστεί.

Κάποτε, αμυδρά θυμάσαι, ήταν αμπιγέ.

Στης πραγματικότητας το λαβύρινθο,
ορθωμένοι αδιαπέραστοι τοίχοι κοσμικοί,
με δυσκολία βαδίζεις.

Τα βήματα κατευθύνει μηχανικά,
μια αόρατη απροσδιόριστη Αρχή.

Μισθοφόρος είσαι σε Αυτή,
συνεχίζεις να πορεύεσαι μέσα σε φυλακή.

Πώς όμως να το αντιληφθείς,
σ' ένα δωμάτιο γεννιέσαι και πεθαίνεις.

Είναι ευρύχωρος ο χρόνος,
μέλλον και παρόν όλα μαζί,
είναι στο δωμάτιο εκεί.

Ότι έχει συμβεί και ότι θα συμβεί,
σε κάθε εποχή, η κάθε επιλογή.

Όλες οι στιγμές μαζί, ταυτόχρονα,
αμέτρητες ακίνητες κουκίδες,
στο δωμάτιο του χρόνου.

Εκεί μαθαίνεις να κινείσαι,
πρέπει πρόσφυση ν' αποκτήσεις,

να περπατήσεις, να εξερευνήσεις,
ότι μπορείς κι ότι επιτρέπεται.
Νομίζεις έτσι ανιγμάτα πως λύνεις,
μικρά κομμάτια της εικόνας όταν βρίσκεις,
όλο το έργο όμως ποτέ δε θα αποκαλύψεις.

Εκεί όμως εσύ, επιμένεις,
Τη ψυχή θες ν' ανυψώσεις,
το πνεύμα να φωτίσεις, προσπαθείς,
νομίζεις κιόλας ότι επαναστατείς.
Παίζεις καλά τα χαρτιά που έχεις,
λογική κι αισθήσεις,
μήπως και κάτι καταφέρεις.
Ότι κι αν κάνεις, λίγη έχει σημασία,
αφού η τράπουλα
είναι από την Αρχή σημαδεμένη.

Μισθοφόρος είσαι, αν ποτέ το αντιληφθείς.
Αμοιβή οι ψευδαισθήσεις
κι άγνοια η πληρωμή.
Η κατάσταση παρανοϊκή,
συνεχώς ρωτάς να κατανοήσεις:
Ποια η Αρχή και ποιος ο σκοπός.
μα απάντηση πουθενά δε βρίσκεις.

Η θέληση διχασμένη,

μήπως και πρέπει να σταματήσεις.

Σκέψη αιρετική, σε κάνει ν' ανησυχήσεις.

Μάταια όμως

τ' απομεινάρια των ιδεών που κρέμονται μες το μυαλό,

τα παρασύρει ο άνεμος της καθημερινής ζωής,

χάνονται και γίνονται γρήγορα σιές.

Ανώφελες φαντασιώσεις, μια ρωγμή του νου.

Δε λυπάσαι.

Είσαι μισθοφόρος άλλωστε.

Εγκαταλείπεις τη προσπάθεια εξήγηση να βρεις.

Τίποτα πια δε ξεστομίζεις,

Προχωράς και πιστά υπηρετείς.

Σημασία έχει

πως ρουφάς ακόμα οξυγόνο.

Συλλογική συνείδηση

Ευπνητήρι.

Σηκώνομαι, πλένομαι, ξυρίζομαι.

Καφέ δεν πίνω, δεν προλαβαίνω.

Πάω στην πόρτα να φύγω.

Σταματώ με τα κλειδιά στο χέρι.

Κάτι ακούω κάπου να βουίζει.

Παρατηρώ και αφουγκράζομαι.

Μια μύγα πετάει στο παράθυρο.

Νάτη, πάνω στο τζάμι έχει καθίσει.

Διπλώνω μια εφημερίδα που ήταν εκεί δίπλα
και αδιάφορα την σκοτώνω.

Τη μαζεύω, καθαρίζω το γυαλί
από το λεκέ που έχει αφήσει.

Φεύγω για δουλεία με μικρή καθυστέρηση.

Στο δρόμο διαβάτες αδιάφοροι περνούν.

Γρήγορα περπατούν.

Παρατηρώ οι περισσότεροι σκυφτοί,
κάτω κοιτούν, μάλλον μη σκοντάψουν.

Που πάνε όλοι αυτοί,
αναρωτιέμαι κάθε πρωί.

Στη δουλεία τους; να ψωνίσουν; σε γιατρό;
σε κηδεία; να δουν φίλο; μπορεί και για καφέ

Αδιάφορο μου είναι.

Ήρθε το λεωφορείο.

Ανεβαίνω, δεν έχει ελεύθερη θέση.
Είμαι όρθιος, κρατιέμαι από τις χειρολαβές
όπως οι άλλοι όρθιοι συνεπιβάτες μου.
Αρχίζουμε να κουνιόμαστε στο ρυθμό
που μας χορεύει το μεγάλο όχημα
όπως κινείται στις στροφές
και τις ανωμαλίες του δρόμου.
Βλέπω τους άλλους επιβάτες.
Κάποιος ίσως έχει καρκίνο και πεθαίνει,
ίσως κάποιος είναι ποιητής,
κάποιος ίσως παίρνει σύνταξη σήμερα.
Που πάνε όλοι αυτοί;
Ο καθένας έχει το δικό του κόσμο.
Και εγώ έχω φυσικά το δικό μου κόσμο.
Όλοι τον έχουμε.
Αδιαφορούν τι συμβαίνει στον κόσμο μου.
Αδιαφορώ κι εγώ για το δικό τους.
Κατεβαίνω από το λεωφορείο.
Πάω στο γραφείο.

Οι Συνάδελφοι.
Τυχαίοι άγνωστοι, που λόγω δουλειάς,
αναγκαστικά γίναμε γνωστοί.
Είναι ήδη μπροστά σε οθόνες.
Γράφουν, διορθώνουν, κουβεντιάζουν,
μιλάνε στο τηλέφωνο, τυπώνουν στον εκτυπωτή,

ξαναγράφουν, σηκώνονται για να πάνε στο διευθυντή
ή για καφέ ή για τουαλέτα,
δηλαδή αν το θυμηθούν να πάνε τουαλέτα ή
αν δε μπορούν άλλο να κρατηθούν.
Τι κάνει ο καθένας από αυτούς στο σπίτι του άραγε;
Ποιοι είναι οι φίλοι τους; τσακώνονται με τη γυναίκα τους;
πως πάνε τα παιδιά στο σχολείο; ζουν οι γονείς τους;
Τους ρωτάω που και που τέτοια πράγματα,
όχι γιατί με ενδιαφέρει,
έτσι από παλιά μου μάθανε, ότι πρέπει.
Αδιαφορώ,
αδιαφορούν κι αυτοί για μένα.
Σχολάω από τη δουλεία.

Πάω στη στάση.
Στο δρόμο ένα ατύχημα.
Ένας άνθρωπος στο έδαφος,
λίγο πιο πέρα μια πεσμένη μοτοσυκλέτα.
Κόσμος γύρω κοιτά περίεργα.
Ήρθε το ασθενοφόρο,
αλλά ήρθε και το λεωφορείο.
Ανεβαίνω.
Όρθιος πάλι.
Κάποια πρόσωπα γνωστά,
από την πρωινή τη διαδρομή.
Κουνιόμαστε πάλι όλοι μαζί,

με αντίθετη τώρα από το πρωί φορά.

Που πάνε όλοι αυτοί;

Σπίτι τους οι περισσότεροι,

κάποιοι ίσως κάπου αλλού.

Αδιαφορώ

και αυτοί αδιαφορούν που πάω εγώ.

Κατεβαίνω.

Φτάνω σπίτι.

Φαγητό έχει μείνει από χτες.

Ωραία, κερδίζω χρόνο.

Μπορώ να ξεκουραστώ παραπάνω.

Τρώω, ζαπλώνω.

Απόγευμα σηκώνομαι.

Ένας φίλος έρχεται να με δει.

Περνάμε κάποιες ώρες κουβεντιάζοντας.

Τρέχουσες ειδήσεις και ο καιρός

διεξοδικά αναλύονται.

Μου λέει ότι αρρώστησε βαριά η μητέρα του.

Λυπάμαι πολύ, κουράγιο του λέω,

Στην ουσία αδιαφορώ,

αλλά κάτι πρέπει να πω.

Σ' ευχαριστώ, το ίδιο αδιάφορα,

το ξέρω θ' απαντήσει.

Πράγματι, σ' ευχαριστώ πολύ μου λέει.

Φεύγει.

Ανοίγω την τηλεόραση.
Α, έπεσα στις ειδήσεις.
Λένε για το ατύχημα, που είδα το μεσημέρι.
Ο άνθρωπος που έπεσε από τη μηχανή,
σκοτώθηκε.
Είναι νεκρός λοιπόν.
Αδιαφορώ,
ούτε τον ήξερα.
Ίσως έπρεπε να λυπάμαι.
Ήταν ένας από το είδος μου,
άνθρωπος εννοώ.
Νομίζω ότι δε λυπάμαι όμως καθόλου.
Κλείνω την τηλεόραση.
Αύριο πρέπει να ξυπνήσω νωρίς.
Να πάω στη δουλειά.

Πηγαίνω να κοιμηθώ.
Σβήνω το φως.
Για κάποιο περίεργο λόγο,
σκέφτομαι τη μύγα.
Εκείνη που σκότωσα το πρωί.
Μου είναι αδιάφορος ο θάνατος μιας μύγας.
Μάλλον πιο αδιάφορος από το θάνατο
του άγνωστου μοτοσυκλετιστή.
Λογικό. Δεν είναι του είδους μου.

Είναι έντομο.

Τη σκότωση με απάθεια.

Στην κυριολεξία την έλιωσα.

Κλείνω τα μάτια.

Κάτι ακούω όμως να ψιθυρίζει μέσα μου.

Μια εσωτερική φωνή, μου λέει,

Είσαι δολοφόνος !

Σίγουρα δεν είναι η δική μου συνείδηση.

Με βεβαιότητα, είναι η συλλογική συνείδηση,

που μου μιλάει.

Αναρωτιέμαι μόνο,

η συλλογική συνείδηση των ανθρώπων

ή

η συλλογική συνείδηση των μυγών;

Σκεπάζομαι καλύτερα και κοιμάμαι.

Σε λίγες ώρες χτυπάει

το ξυπνητήρι.

Η μηχανή

Εν αρχήν ην ο Λόγος,
και ο Λόγος ην προς τη Μηχανή,
και η Μηχανή ην ο Λόγος.
Ούτος ην εν αρχή προς τη Μηχανή.
Πάντα δι' αυτής εγένετο,
και χωρίς αυτήν εγένετο ουδέν ογέγονεν.
Εν αυτή ζωή ην,
και η ζωή ην το φως των ανθρώπων.

Κανείς δεν ξέρει
ποιος δημιούργησε τη Μηχανή
γιατί υπάρχει η Μηχανή
πότε εμφανίστηκε η Μηχανή
πως λειτουργεί η Μηχανή
το σκοπό της Μηχανής
αν η Μηχανή είναι αιώνια
τι θα συμβεί, αν η Μηχανή σταματήσει.

Σε έρημο τόπο ξεχασμένο,
σκοτεινός και πελώριος,
ο τσιμεντένιος κύβος ξεπροβάλλει.
Εκεί, στην άνυδρη ρυτιδιασμένη γη,
στην αχανή με ομίχλη επιφάνεια,
με τα κιτρινωμένα χορτάκια
και τα ξεραμένα δέντρα,

στη μέση του πουθενά,
στέκει ερειπωμένο και θλιβερό,
το εργοστάσιο.

Ρημαγμένο από τα χρόνια,
τούβλα και μπετά φθααρμένα,
με σίδερα σπασμένα και τζάμια ραγισμένα
κάτω από τον ίδιο πάντα βαρύ και γκριζο ουρανό.

Κανείς δε ξέρει με σιγουριά να πει
το οικοδόμημα αυτό,
ποιος το έφτιαξε και πότε χτίστηκε.

Μα ξέρουμε το γιατί,
να βρει σίτι η Μηχανή.

Η Μηχανή είναι εκεί,
μεγαλόπρεπη, από το μέταλλο αστραφτερή,
μ' όλα τα εξαρτήματα τοποθετημένα,
ακατανόητες συσκευές, πολύπλοκα γρανάζια,
αλυσίδες και κυρτοί σωλήνες,
που παράξενα προβάλουν απ' όλες τις μεριές.

Μια αλλόκοτη μάζα που νομίζεις έχει ψυχή,
από μόνη της λειτουργεί.

Άνθρωποι, γύρω της μαζεύτηκαν,
στην αρχή λίγοι, μα σιγά σιγά έγιναν πολλοί.

Με περιέργεια τη Μηχανή κοιτούσαν
και να καταλάβουν προσπαθούσαν.

Και τη θαυμάζουν.

Θαυμάζουν τη δύναμη της.

Συγκλονισμένοι στέκουν,
υπνωτισμένοι από το μεγαλείο της.
Κανείς τους δεν ξέρει η Μηχανή τι είναι και τι κάνει,
αλλά ούτε το πως εκεί μαζί της, βρέθηκαν κι αυτοί,
ή τι είναι αυτή η άμμος στη βάση της, σαν κιμωλία.
Λίγο δίνουν όμως σημασία.
Σημαντικό είναι τώρα να την υπηρετούν.
Αν και δεν κατανοούν καθόλου τη Μηχανή,
εργάτες κατάφεραν και γίνουν με εμπειρία αρκετή.
Με τον καιρό έμαθαν, με δοκιμές,
της Μηχανής τα κουμπιά να πατούν
και τους μοχλούς της να κουνούν.
Τα γρανάζια πως γυρνούν να παρατηρούν,
και το ίδιο μηχανικά κι αυτοί, σαν αυτόματα δουλεύουν.
Μουτζουρωμένοι από τα λάδια, βρώμικοι πολύ,
δεν ξεχωρίζουν καθόλου πια από τη Μηχανή.
Κομμάτι αναπόσπαστο και εξάρτημα της έχουν γίνει.
Δε χρειάζεται ούτε να βλέπουν ούτε ν' ακούν.
τα χέρια συνηθισμένα, μόνα τους πάνε να τη χειριστούν.

Η εικόνα της Μηχανής πλημμυρίζει το μυαλό.
Μέρα νύχτα η σκέψη τους είναι σ' αυτή.
Φόβος κι αγωνία, μη τυχόν κάποια στιγμή,
η Μηχανή σταματήσει να λειτουργεί.
Κανείς δεν μπορεί να φανταστεί τι θα συμβεί.
Αυτή βάζει τάξη στο χάος και κρατά την ισορροπία.

Τόσο τέλεια που δουλεύει, είναι πραγματικά σοφή,
τα πάντα νοηματοδοτεί.

Σαν μερμήγκια γύρω από τη βασίλισσα τους,
ποτέ τη Μηχανή δεν την αφήνουν.

Υπήκοοι πιστοί, αδιάκοπα δουλεύουν.

Το φως της Μηχανής τους μαγνητίζει.

Η ύπαρξη της, απελευθερώνει,

τίποτα δεν τους περιορίζει,

κανένας δεν τους εμποδίζει.

Η βούληση αδέσμευτη και ακλόνητη,

στην πραγματικότητα που

απλόχερα απλώνει μπροστά τους η Μηχανή.

Η Μηχανή είναι εδώ απτή και ζωντανή.

Η δύναμη της, η απόλυτη αλήθεια.

Έχει γίνει εμμονή, τους έχει κυριεύσει.

Στη Μηχανή ενσωματωμένοι,

η ανθρώπινη υπόσταση ξεθωριασμένη.

Ο χρόνος πετρωμένος, τους παρασύρει,

δε σταματάνε καθόλου να δουλεύουν.

Έρχεται αναπόφευκτα η στιγμή,

(πέρασαν χρόνια αρκετά)

που τσακισμένοι και εξουθενωμένοι,

από την κούραση διαλυμένα απομεινάρια,

μπροστά της, οι πρώτοι πέφτουν.

Όσοι μένουν συνεχίζουν, σαν μανιακοί,

ασταμάτητα δουλεύουν πάνω στη Μηχανή.

Για ότι συμβαίνει γύρω τους αδιαφορούν.

Κανείς το εργοστάσιο δεν συντηρεί.

Διαλύονται, καταρρέουν όλα τριγύρω

και στις μηχανής τα πόδια,

ένας σωρός κόκκαλα και σκελετοί.

Μες το ερειπωμένο εργοστάσιο τώρα,

αστράφτει η περίπλοκη Μηχανή.

Δεσπόζει, γιγάντια κι λαμπερή

και στα πόδια της μια άσπρη άμμος σαν κιμωλία.

Ασταμάτητα, λειτουργεί.

Οι λιγοστοί που βρεθήκαμε εκεί,

την πλησιάζουμε και τη θαυμάζουμε.

Μα να εμφανίζονται και άλλοι ξαφνικά.

Με περιέργεια τη Μηχανή όλοι κοιτάμε.

Κάποιοι ήδη δοκιμάζουν κουμπιά να πατάνε

μοχλούς δειλά δειλά να κουνάνε.

Κάποιος είπε, είναι πρώτη ανάγκη

το εργοστάσιο να ξαναφτιάξουμε,

τη Μηχανή καλά να προστατέψουμε,

και ομόφωνα σε όλα συμφωνούμε.

Η Μηχανή μας προκαλεί,

να μάθουμε κάπως να τη χρησιμοποιούμε

και με τη σειρά μας να ενσωματωθούμε.

Συμφωνική Νο54

Το βιολί αμέσως ξεκινά
με μια στριγγλή φωνή
όμοια με νεογέννητου κραυγή,
η ζωή πάντα έτσι αρχίζει.

Μπαίνει το φλάουτο γοργά,
σαν κελάρυσμα από ρυάκια μακρινά
πόσο ανέμελα κυλάνε τα χρόνια τα παιδικά.
Του όμποε και του φαγκότου οι συγχορδίες
τη ζωή υφαίνουν με τόση ηρεμία και ομορφιά.

Σαν χάδι το βιολί ακολουθεί,
είναι της εφηβείας η εποχή,
μα γίνεται απότομο, στα νεύρα αντηχεί.
Τρέμουν οι χορδές, σαν θάλασσα που αφρίζει,
άγριοι κυματισμοί μες τη ψυχή,
που σύγκρουση και επανάσταση αναζητεί.

Τα τύμπανα τώρα σφυροκοπούν,
το αίμα πάλλεται από τους κραδασμούς
τυφώνας που με δύναμη χτυπά
και την αμφισβήτηση ξυπνά.

Το κόντρα μπάσο και το κόρνο συμφωνούν,
είναι άδικο που μένουν στο παρασκήνιο,
όλα πρέπει αλλάξουν.

Με το δυνατό τους ήχο,
τα βαρύτερα την πρωτοκαθεδρία ζητούν να έχουν
τ' άλλα όργανα παλεύουν να σιεπάσουν.

Το πιάνο διαμαρτύρεται,
η φωνή της λογικής
σε ασπρόμαυρα πλήκτρα παίζει.
Δυναμικά επεμβαίνει,
με ποικιλία χρωμάτων,
μια πολυφωνία επιχειρημάτων,
προσκαλεί και επιμένει
τον κόσμο ρεαλιστικά πρέπει να τον δουν,
ιδέες και σκέψεις περιέργες να απεμπολήσουν
αν θέλουν την αρμονία να κατακτήσουν.
Κάθε όργανο τη θέση έχει που αρμόζει,
η τάξη αν χαλάσει το χάος θα τους καταστρέψει.

Τα χάλκινα άλλο δεν υπομένουν
τα συμβατικά του πιάνου ακομπανιαμένα,
χωρίς φαντασία και με συμφέρον είναι θαρρούν παιγμένα.
Η κορνέτα, το τρομπόνι, το σαξόφωνο,
σαν χρυσά πουλιά σε τηλεγραφικά σύρματα μαζεμένα
όλα μαζί με οξύ θόρυβο αρχινάν και κιάζουνε.
Προσκλητήριο για λευτεριά δυνατά σαλπίζουν,
τα δεσμά κάθε συμβιβασμού πρέπει να σπάσουν.

Αλίμονο! Η ορχήστρα σε σύγκρουση είναι,
ποιο το όργανο που θα νικήσει
το ένα το άλλο θέλει να καταπνίξει.

Ο πόλεμος σιληρός και αδυσώπητος
(παραδόξως, μια θεσπέσια όμως μελωδία)
νότες υψώνονται και πέφτουν λαβωμένες,
άλλες έφοδο επιχειρούν
κι άλλες λιποψυχούν και υποχωρούν.

Τα δοξάρια με τις καστανιέτες μανιασμένα ξιφομαχούν,
τα τύμπανα ξέφρενα χτυπούν,
τα βιολιά με δαιμονισμένη έξαψη ουρλιάζουν,
βιόλες και βιολοντσέλα στρώνουν για την επίθεση χαλί,
το πιάνο από οργή τρέμει και χτυπιέται
τα πνευστά σολάρουν αφηνιασμένα.

Το τσέλο με λύπη τραγουδά,
πόσο μάταια είναι όλα αυτά.

Η άρπα τους αγγέλους προσκαλεί
και με το θεό συνομιλεί.

Η μουσική σιγά σιγά κοπάζει,
τα όργανα πια νεκρώνουν
ο ήχος τους φθίνει, ξεθωριάζει.

Μόνο το κλαρίνο,
ακόμα όρθιο για λίγο μένει,
με ήχο γλυκό και αμυδρό μοιρολογεί
και θλιμμένα προφητεύει,

την κόλαση σιωπής που ακολουθεί.

Ο μάεστρος κοφτερά, σήμανε το τέλος.

HOMO CONSUETUS

Με ωδίνες σπας τ' αυγό
έτσι γεννιέσαι, μεγαλώνεις
παρατηρείς και βλέπεις
τον κόσμο αυτό σιγά σιγά μαθαίνεις
ποιος είσαι και που ανήκεις καταλαβαίνεις.

Ξεινιάς μ' ελπίδα κάτι για ν' αλλάξεις
ψηλά θέλεις να πετάξεις
προσπαθείς να το πετύχεις
από το συνηθισμένο να ξεφύγεις
να ολοκληρωθείς και να ικανοποιηθείς
πως το πεπρωμένο με δύναμη εσύ τ' ορίζεις.

Αγωνιάς αν το σκοπό σου τον πετύχεις
οι απαιτήσεις υψηλές, άραγε θα τα καταφέρεις;
Ο φόβος σε πνίγει, σε κυριεύει
στη ψευδαισθήση που ζεις, τίποτα δεν αλλάζει.
Στη ζούγκλα της πραγματικότητας,
μέσα στη μεγάλη αυτή πλάνη πρέπει να βαδίσεις.
Φρούτα πολλά και λουλούδια εξωτικά θα συναντήσεις
με πόθους και πάθη πρόσεξε μην παραστρατήσεις
αν με λαχτάρα τα πεθυμήσεις.

Πιο βαθιά προχωράς μα δυσκολίες αντιμετωπίζεις
παράξενη η ζούγκλα, με ερωτήματα σε πλημμυρίζει.

Με το σπαθί της λογικής, δρόμο πιστεύεις πως θ' ανοίξεις
μα με χάρτη λαθεμένο τίποτα δε μπορεί να εξηγηθεί.
Η Σφίγγα που σ' όλα απαντά
σιωπηλή και αφανέρωτη πάντα μένει.
Η μοίρα σου γραμμένη, αδιάκοπα να συνεχίζεις
το μονοπάτι βασιανιστικά διασχίζεις.
Πολλές φορές βαλτώνεις, μέσα σε λάσπες πέφτεις
λερωμένος και τραυματισμένος αλλά όρθιος πάλι
πεισμώνεις να ξεκολλήσεις.
Μακριά στο βάθος θα έλεγες μια οπτασία αχνοφέγγει
Παίρνεις κουράγιο, σ' οδηγεί, λες ότι θα τη φτάσεις
μα πάντα ξεμακραίνει, δεν την πλησιάζεις.
Κουράζεσαι και εγκαταλείπεις.
Με μικρές νίκες μαθαίνεις να είσαι ευτυχισμένος
σπίτι, δουλεία, διασκέδαση.
Αδιαπέραστοι ορθώνονται, οι τοίχοι της καθημερινότητας
κρύβουν το όραμα, ξεχνιέται ο προορισμός.
Χαμένος μέσα στο φριχτό τούτο λαβύρινθο
Μίτο και Μινώταυρο άδικα ψάχνεις για να βρεις.
Μόνο σε παραληρήματα της μνήμης, αν τύχει,
προβάλουν όνειρα που σου θυμίζουν για πού είχες κάποτε κινήσει.
Η ζούγκλα δε σ' αφήνει άλλο να σιεφτείς
όλο και πιο σφιχτά σα φίδι σε τυλίγει.
κομμάτι της πια έχεις γίνει.
Ξέρεις τι απομένει με απόγνωση το περιμένεις,

η πόρτα της εξόδου ξαφνικά ν' αποκαλυφθεί.

αργά η γρήγορα σίγουρα θα συμβεί

Η φυγή από την κόλαση αυτή,

ίσως είναι μια κάποια λύση.

Ανισόρροποι ηθοποιοί

Τρόπος ζωής, χολιγουντιανής ταινίας αντιγραφή

με μουσική χαρές και γέλια

σε ωραίο κήπο έχεις ξεχαστεί

προσποιητή η ευτυχία, αληθινή η υποκρισία.

Τατουάζ ανεξίτηλο μες στο μυαλό

η comme Il faut συμπεριφορά

με λοβοτομή ίσως και να βγαίνει.

Λέξεις, προτάσεις, χειραψίες κλισέ

χειρονομίες και σκέψεις της συνήθειας

πλαστές κατασκευές, συμβατικές

η κάλυψη πίσω από τη μάσκα πετυχαίνει.

Φοράς γυαλιστερό μοντέρνο προσωπίο

και στο σανίδι βγαίνεις.

Το θέατρο καλά στημένο

Τα σκηνικά πράγματι εκπληκτικά

γη, ουρανός, θάλασσα, άνθρωποι και πόλεις

σύνθεση περίπλοκη εκθαμβωτική

και οι λεπτομέρειες όμως στην εντέλεια,

τ' ασήμαντα είναι που στηρίζουν ολόκληρο το μύθο

η παράσταση πειστική και θελιτική, να δείχνει και κομψή.

Οι ηθοποιοί αγκυλωμένοι, μεταλλοποιημένοι

μηχανικά αυτόματα που σπασμωδικά κινούνται

σε κρυφό σενάριο υπακούν, από υποβολέα εξαρτημένοι

γελαστοί όσο πρέπει, τα λόγια τους να πουν,

απόλυτα πειθαρχημένοι.

Οι πρόβες στο υποσυνείδητο έχουν πως φαίνεται, ξεκάθαρα πετύχει.

Οι σκηνές εναλλάσσονται με τέλεια αρμονία,

ωραία πέφτει ο ήλιος πάνω μας, από το σιδερένιο προβολέα.

Όλα όμορφα κυλούν,

όταν ανεξήγητα (τουλάχιστον σε μένα) εκεί στα ξαφνικά

οι ηθοποιοί χάνουν την ισορροπία,

νήματα αστραπών, εκλάμψεις λαμπερές

το μάτι του νου φωτίζεται στιγμιαία,

παρορμήσεις αιαριαία ξεπηδούν,

ο δαίμονας μέσα μας ξέρει καλά που να χτυπά,

καταιγίδα αμφισβήτησης γεννά.

Εύθραυστο απολίθωμα η αντίληψη

γλιστράει στην ανισορροπία

κομμάτια γίνεται με θόρυβο και αταξία.

Η πίστη στο απόλυτο ραγίζει, κλονίζεται και σπάει

χάνεται της βεβαιότητας η σταθερότητα

το έργο αλλοιώνεται, δε μπορεί να ερμηνευτεί

τα λόγια μπερδεύονται, το σκηνικό γρήγορα αλλάζει.

Τρομάξεις και αγωνιάς, πώς να μη φοβάσαι

όταν από το κώμα απότομα ξυπνάς.

Πολλαπλά τα ερωτήματα, απροσδιόριστοι συσχετισμοί,

σε γονατίζουν πάνω στη σκηνή.

Το ασανσέρ της ύπαρξης με ταχύτητα ανεβαίνει

από το υπόγειο της θαμμένης ψυχής
στο ανώγειο της ταριχευμένης λογικής.
Ακαμψία του νου και μουδιασμένα μέλη
Το ρολο που σου 'χει επιβληθεί, να τον αλλάξεις
μα σ' έχει ποτίσει, δεν μπορείς να τον πετάξεις.
Η επίγνωση πληγώνει, η αυτοανακάλυψη εξαντλεί
καθηλωμένος από πύργους συμβάσεων
κυκλωμένος από έρημες ακτές απραγματοποιητών ονείρων
στέκεις μπροστά σε ακίνητη λίμνη φαντασίας
μέσα σε λαβύρινθο θαλασσινού κοχλίου που 'ναι στο βυθό,
τέλος και αρχή δεν ξεχωρίζει.
Η απόγνωση ξεχειλίζει
ξεχύνεται, κατακλύζει.

Το θέατρο από την αλήθεια, γιρμεμίζεται ερειπώνει
ανοίγει το χάσμα της αβύσσου,
η φριχτή πραγματικότητα φανερώνεται
ο γιρμεμός ζαλίζει, παράνοια φέρνει.
Που να κρατηθείς και πώς να δεθείς
στο τέλος το νιώθεις θα ενδώσεις.
Καταραμένος είσαι, ηθοποιός και θεατής μαζί,
θύμα και παρατηρητής μαζί.
Τίποτα δε συγκρατεί την πτώση.
Έξοδο ανάδυση κι επιστροφή
στη κανονικότητα γυρεύεις.
Από τη μαύρη της υστερίας γούβα

να βγεις με λύσσα προσπαθείς.

Νοσταλγείς την παλιά ψευδαισθηση του κόσμου

καλύτερα να ζεις σε πλάνη

παρά στης αλήθειας τον εφιάλτη.

Μάταιος ο θρήνος,

μάταιες ιεσίες στο θεό οι επικλήσεις.

Ανυπόφορη μια σκέψη, λύτρωση και σωτηρία:

Πάντα υπάρχει η επιλογή να δραπετεύσεις.

Αφήνεσαι ν' αρμενίσεις το έρεβος

όλα παρασύρονται μακριά,

φωνές καταλαιάζουν, εικόνες φθίνουν,

γαληνεύεις,

το φως επιτέλους σβήνει

πέφτει η αυλαία.

Συχώρησε με.

Ζοζεφίν, η ακροβάτης

Τσίρκο θλιβερό, σε σκηνή παλιού θεάτρου
θηριοδαμαστές, ζογκλέρ, γελωτοποιοί
μες στον πολύχρωμο αυτό συρφετό
η Ζοζεφίν, μικροκαμωμένη κι εύθραυστη ακροβάτης.
Ευγενική και πρόσχαρη ψυχή μα εξαιρετικά φτωχή
είναι αναγκασμένη σε τεντωμένο σύρμα
ψηλά να ισορροπεί.

Έτσι τα 'φερε η ζωή σε τσίρκο να βγάζει το ψωμί
πρόσχαρη πάντα και καλή, το θιασάρχη ευγνωμονεί,
καλύτερα εδώ, παρά σε μέρος πονηρό.

Καθημερινά στον ίδιο το ρυθμό
σαρφαλώνει στη δοκό και στη κορυφή ανεβαίνει
στον ουρανό θαρρείς πως περπατεί

Το πλήθος αδιάφορα το νούμερο της βλέπει,
το 'χουν πολλές φορές και αλλού το ίδιο δει,
τόσο συνηθισμένο, κοινότοπο, χιλιοειπωμένο.

Να που όμως μια βραδιά,
κάτι αλλόκοτο συμβαίνει
μια άτυχη στιγμή, μια μικρή απροσεξία
ένα παραπάτημα, την καταστροφή αμέσως φέρνει
και η μικρή μας Ζοζεφίν, στο κενό γκρεμίζεται και πέφτει.
Στο έδαφος ουρλιάζει από τους πόνους
το δεξί της πόδι σπασμένο, στα δύο έχει κοπεί,
Ο κόσμος ιδρωμένος με έκπληξη παρατηρεί

το νούμερο απέκτησε ξάφνου άλλη τροπή.

Η παράσταση βέβαια γρήγορα πρέπει να διακοπεί
επειγόντως τη μικρή να πάρουν, να νοσηλευτεί.

Δεν πέρασαν δυο εβδομάδες

πλήθος ανθρώπων ενδιαφέρεται και ρωτά

πως είναι η Ζοζεφίν, αν θα ξαναεμφανιστεί.

Συζήτηση γίνεται παντού, για το ατυχές γεγονός

οι θέσεις τώρα στο τσίρκο αδιάκοπα γεμίζουν

όπως φαίνεται η συμφορά του άλλου, πουλάει πολύ.

Ο διευθυντής χαρούμενος, ρεκλάμα κάνει μεγάλη

και την ακρωτηριασμένη Ζοζεφίν

στο σύρμα υποχρεώνει και ανεβάζει πάλι.

Αλίμονο! Αν δεν υπακούσει θα τη διώξει.

Θέαμα μοναδικό, μια κουτσή που κάνει ακροβατικό!

Τα εισιτήρια αμέσως ξεπουλάνε,

στριμώχνονται πολλοί, το αξιοπερίεργο να δουν

και ενδόμυχα ελπίζουν κάτι πάλι να συμβεί,

το ανούσιο θέαμα ν' αλλάξει.

Βγαίνει στη σκηνή η ανάπηρη ακροβάτης

το δεξί της πόδι από το γόνατο κομμένο,

με βρώμικες γάζες τυλιγμένο, αιματοβαμμένο.

σκαρφαλώνει με κόπο τη δοκό

ο κόσμος από κάτω ξέφρενα επευφημεί.

Η Ζοζεφίν με ενθουσιασμό ακούει βλέπει

νώθει ότι επιτέλους κάτι έχει καταφέρει
είναι πια σπουδαία και διάσημη
η σταρ του τσίρκου μόνο αυτή.
Ξεχνάει το πόνο της και τα καταφέρνει
φτάνει σε ύψος πέντε μέτρων,
μπρος στη φριχτή γραμμή
μ' ένα πόδι τώρα πρέπει να την περπατήσει
επικίνδυνό, δεν το 'χει συνηθίσει.
Δεν αργεί το κακό πάλι να φανεί
λίγα βήματα που κάνει και στο κένο γλιστρά
πέφτει με δύναμη στο έδαφος, το χώμα κοκκινίζει
το αριστερό της πόδι από το μηρό είναι διαλυμένο
από τους πόνους αλλόκοτα χτυπιέται και σφαδάζει.
Το κοινό ιδρωμένο αδηφάγα παρατηρεί
και διακριτικά χειροκροτεί.
Οι ελπίδες δεν διαψευστήθηκαν,
το νούμερο πράγματι εξάισιο καταπληκτικό.
Η παράσταση φυσικά διακόπει,
η μικρή ηρωίδα πρέπει επειγόντως να νοσηλευθεί.

Πέρασαν δυο βδομάδες
και θέαμα σπάνιο έχει ανακοινωθεί
από στόμα σε στόμα έχει μεταδοθεί
σ' όλες της εφημερίδες έχει αναρτηθεί.
Χωρίς πόδια ακροβάτης με τα χέρια περπατεί!
Όλοι ελάτε να το δείτε

το ριψοκίνδυνο του κόσμου γεγονός!
Η Ζοζεφίν με έκσταση τώρα
την πρόταση με χαρά έχει δεχτεί.
μες στο μυαλό της όλα έχουν μπερδευτεί,
σε όλους με καμάρι λέει, με δόξα είναι τυλιγμένη
παγκοσμίως αναγνωρισμένη, οι γονείς της,
αν ζούσαν, περήφανα θα την κοιτούσαν.

Χιλιάδες κόσμου συρρέουν,
το τσίρκο ασφυκτικά έχει γεμίσει
πιάνουν θέσεις και αγωνιούν
το σόου της Ζοζεφίν πότε θ' αρχίσει.
Εμφανίζεται επιτέλους, με τα χέρια προχωρά
τα δυο της πόδια είναι κομμένα
τυλιγμένα με φτηνά και βρώμικα πανιά
λειασμένα, νοτισμένα κόκκινα,
στάζουν κάπου κάπου λίγο αίμα.
Το αδηφάγο πλήθος παραληρεί
το όνομα της ρυθμικά καλεί.
Το ευγενικό της πρόσωπό δεσ πως λάμπει
το κοινό θερμά ευχαριστεί,
μα δεν μπορεί να υποκλιθεί
στο σύρμα εκεί ψηλά με βοήθεια ανεβαίνει
Με τα χέρια ανάπηρη, προσπαθεί να ισορροπήσει
την απαίσια διαδρομή πάλι να καλύψει.
Αχόρταγοι οι θεατές, τώρα κραυγάζουν

απροκάλυπτα την παρακινούν,

ήρθε η ώρα για να πέσει.

Η Ζοζεφίν στη μέση της τρομακτικής ευθείας

έχει φτάσει και υστερικά γελάει

το μάτι της περιπλανιέται στην πλατεία

την προσδοκία τους δεν θέλει να απογοητεύσει

όλους πρέπει να τους ευχαριστήσει,

το σύρμα οικειοθελώς αφήνει.

Στον αέρα τώρα κύκλους διαγράφει

προς τη γη με ταχύτητα καλπάζει

η πτώση ανελήγητου του χάρου την αγκάλη

σα σπασμένη μαριονέτα στο κέντρο της αρένας

με τσακισμένη μέση, τα δυο της χέρια διαλυμένα.

Ο θρίαμβος απόλυτος!

Τα μπράβo και τα ζήτω παίρνουν και δίνουν!

Ιδρωμένο από την έξαψη το φιλοθεάμον κοινό

σφυρίζει, τρέμει και με έκσταση χειροκροτεί

τη μάζα από σάρκα και οστά που 'ναι μπροστά εκεί.

Δύο εβδομάδες πέρασαν και το τσίρκο πάλι γεμάτο

ουρά ατέλειωτη, μια θέση όλοι γυρεύουν.

Η Ζοζεφίν έχει κιόλας ξεχαστεί

Μια καινούργια ακροβάτη περιμένουν,

νάτη! εκεί ψηλά μικροκαμωμένη νέα ευγενική ψυχή

άπειρη και άβγαλτη όμως είναι,

αναγκασμένη κι αυτή στο τσίρκο να βγάλει το ψωμί

έχει προσεχτικά επιλεγεί να παραπατεί,
η επιτυχία του θεάματος να εξασφαλιστεί.
Με δισταγμό το σύρμα επιχειρεί να το διαβεί
το κοινό ιδρωμένο με ιαχές την καλεί,
(ανυπόμονη που 'ναι η άπληστη ψυχή!)
ξέφρενα της ουρλιάζει, την πτώση μην αργεί!

Σε μια σκοτεινή άκρη, λίγο πιο πίσω από τη σκηνή
παρατημένο ένα χαλασμένο βρεφικό καρότσι
ένα παράξενο πλάσμα μέσα ακουμπισμένο
χωρίς πόδια μήτε χέρια, μόνο κεφάλι και κορμός.
Θα 'λεγες πως άψυχη κούκλα είναι παιδική
με μανία έχει διαμελιστεί και παραμορφωθεί.
Αν καλά όμως το πρόσωπο της το προσέξεις,
από χάσμα ανατριχιαστικό, με στόμα ίσως μοιάζει,
ακατάληπτους ψιθύρους, σαν κατάρες ήχους, βγάζει.
Το αποτρόπαιο αυτό πρόσωπο,
κάποτε ήταν όμορφο θα σκεφτείς,
δαιμονικά χαμογελά
με μίσος και άγρια λάμψη
να διατρέχει τη σκοτεινή ματιά.
Προσηλωμένη κάπου εκεί ψηλά,
τη νέα ακροβάτη, επίμονα κοιτά
κάτι προσμένει κάτι προσδοκά
που θα της δώσει άμετρη χαρά.

Κτίσμα της ψυχής λαβύρινθος

Πολύ σημαντική η ασφάλεια στις μέρες μας
ριψοκίνδυνο σε σπίτι ανοχύρωτο να κατοικείς,
για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της ζωής
μέτρα πολλά και διάφορα που έχουν επινοηθεί
μα δεν είναι να τους έχεις εμπιστοσύνη
εύκολα παρακιάμπτονται και παραβιάζονται.
Καθόλου αποδοτικά δεν είναι
αν θες από το έξω κόσμο να απομονωθείς
και ασφάλεια πραγματική να νιώσεις.
Χάπια και συνεδρίες δεν βοηθάνε
άγχος και αγωνία συνέχεια νιώθεις.

Δε θέλω να το παϊνευτώ,
μα οργανώθηκα εσωτερικά έξυπνα και πονηρά.
Με πολλές προσπάθειες και αναρίθμητες δοκιμές
πέτυχα να φτιάξω κατασκευή μοναδική
που άλλη παρόμοιά της στον κόσμος δεν υπάρχει.
Λαβύρινθο δαιδαλώδη με κόπο μεγάλο έχω ορθώσει
για να παραπλανήσω και να αποθαρρύνω
κάθε επίδοξο στον κόσμο μου εισβολέα.
Με διαδρόμους λοξούς και ελικοειδείς αλλόκοτες διαδρομές
χαοτικές διασταυρώσεις και κύκλους χωρίς επιστροφές
με τέλεια ομοιότητα και αρμονία όλοι οι δρόμοι
τη θέση του μέσα στο λαβύρινθο κανείς δε βρίσκει
χάνεται ο προσανατολισμός, τη κατεύθυνση πάντα τη μπερδεύεις.

Αιατανόητο το σχέδιο, χωρίς αρχή και τέλος
με λεπτομέρεια και ακρίβεια έχει επινοηθεί
να τον παραβιάσει κανείς δεν το μπορεί.

Για το εξάισιο δημιούργημα πάλεψα πολύ
χρόνια τον εαυτό μου ξόδεψα
χωρίς σε τίποτα να τσιγκουνευτώ.
Συναισθηματικό το δέσιμο με την περιπλοκή κατασκευή
είμαι πραγματικά περήφανος για το έργο μου αυτό
την τέλεια άμυνα που έχω καταφέρει.
Τους αγαπημένους διαδρόμους περιδιαβαίνω
τους ποθητούς του τοίχους απαλά χαϊδεύω
ανήκουμε ο ένας στον άλλο τόσο πολύ
ο λαβύρινθος, ναι αλήθεια το πιστεύω,
δε θέλει να με αποχωριστεί
μα τον ίδιο έρωτα έχω και γω μαζί του
με απορροφά ολότελα, νιώθω την επίδρασή του.
Ένα καινούργιο όμορφο κόσμο φτιάχνει, μοναδικό
με σιγουριά και ασφάλεια εκεί στην απόλυτη ησυχία
μες την κοιλιά του ζω την απόλυτη ελευθερία
ξέγνοιαστος από κινδύνους και απειλές
κανένας φόβος και αγωνία
με πλημμυρίζει αίσθημα γαλήνης και ηρεμίας.

Είναι τόσο υπέροχο το οχυρό
που ούτε έμενα τον δημιουργό,

δεν αφήνει την έξοδο να βρω.

Περιορισμένος από τα λατρεμένα τείχη,

χαμένος στο λαβυρινθώδες αδιέξοδο

δε θέλω έξω στο φως να φτάσω και να βγω,

αιχμάλωτος στην ευτυχία που χω χτίσει

μες το σκοτάδι ειρηνικά το τέλος τώρα περιμένω.

Στο ωραίο άλσος της πόλης

Σ' ένα δέντρο, στο ωραίο άλσος της πόλης,
βρέθηκε κρεμασμένος ηλικιωμένος άντρας.
Μια είδηση συνηθισμένη,
δεν έχει το παραμικρό ενδιαφέρον
με ασήμαντους αυτόχειρες είμαστε εξοικειωμένοι.
Ίσως το πολύ πολύ να τ' ακούσεις στο γραφείο
βουτώντας το παξιμάδι στον πρωινό καφέ,
κουνώντας το κεφάλι, είναι πράγματι ν' απορείς,
(δεν έπεσε σταγόνα από την καφετιέρα στο παρκέ),
που βαδίζει ο κόσμος όλο νόημα να πεις.

Αν και μόλις είκοσι ένα
άρρωστος πολύ ο μονάκριβός του γιος
η Κ ασθένεια, όλοι το ξέρουν, είναι επικίνδυνη,
θανατηφόρα σε κάποιες περιπτώσεις
ο πατέρας τόσο φτωχός, φάρμακο δύσκολα θα βρει
μες το σπίτι στριφογυρνά και με απόγνωση
στα συρτάρια αναζητά
μην τυχόν και κάποιο παλιό γιατρικό που 'χει ξεμείνει
την Κ αρρώστια ίσως και να καταπολεμά
την κρίση του παιδιού
πάση θυσία πρέπει να αντιμετωπίσει.

Ω! το θαύμα εγένετο!

Οι προσευχές εισακουστήσαν

επιτέλους να του φύγει ο καημός

είναι μεγάλος ο θεός!

Στο βάθος κάποιου ντουλαπιού κρυμμένο
αρχαιασμένο βάζο με θαυματουργό βοτάνι
ξεχασμένο από καιρό, ευλαβικά το πιάνει
η σωτηρία μέσα κει, προσοχή μη σπάσει
στην ετικέτα οδηγίες, γράμματα ξεθωριασμένα
η όραση του δεν τον βοηθά, είναι γέρος πια
δυό γραμμές μισοσβησμένες με κόκκινα αχνά
η πρώτη καθόλου δεν τη βλέπει.

από τα χρόνια τι γράφει δεν το ξεχωρίζει
μα η δεύτερη ξεκάθαρα με μεγάλα γράμματα

ΧΡΗΣΗ ΣΕ Κ ΑΣΘΕΝΕΙΣ

σαν προβολέας η γραμμή αυτή το πρόσωπο του το φωτίζει
αμέσως το χλωμό από τον πυρετό νέο
με το γιατροσόφι τον ποτίζει
η ελπίδα της ζωής να ξαναθίσει.

Δεν περνάει μισή ώρα και το αγόρι
παραμορφώνεται σφραδάζει από τον πόνο
ο πατέρας φρενιάζει, δε ξέρει τι να κάνει
στο κρεβάτι ο λατρεμένος υιός
κείτεται πια νεκρός.

Η γειτονιά ζυπνά και αναριγά
από τα αποτρόπαια ουρλιαχτά
φωνάζουν το γιατρό και την αστυνομία.

Όταν εισήλθαν στη μικράν οικίαν
αίφνης, θέαμα μακάβριο ενώπιον τους εφανερώθη.
Ο πατέρας στου θανάτου την κλίνη
το άψυχο σώμα αγκαλιάζει
με αναφιλητά κλαίει και σφραδάζει
καταριέται το βοτάνι μες τη γυάλα.
Το πήραν και με προσοχή το εξετάσαν.
(τα γράμματα από τα χρόνια πράγματι είναι αλλοιωμένα)
Ο γιατρός με δυσκολία τις δύο γραμμές
της ετικέτας κάτι μισοσβησμένα
καταφέρει και διακρίνει αμυδρά,
στον χαροκαμένο πατέρα γυρνά και διαβάζει δυνατά:
**ΚΙΝΔΥΝΟΣ! ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΑΥΣΤΗΡΩΣ Η
ΧΡΗΣΗ ΣΕ Κ ΑΣΘΕΝΕΙΣ**

Στο άκουσμα των λέξεων αυτών
ο πατέρας εφιαλτικά κραυγάζει
η τρέλα τον κυκλώνει, είναι τόσο ειρωνικό
ξεσπάει σε γέλιο υστερικό,
τρέχοντας χύνεται έξω από το σπίτι,
κάποιοι τον είδαν λένε, κραδαίνοντας χοντρό σχοινί
να χάνεται στο ωραίο άλσος της πόλης.

Η χαραμάδα στο απέναντι δωμάτιο

Πάντα είναι εκεί

στο απέναντι δωμάτιο

φωτισμένη η χαραμάδα κάτω στην πόρτα

τι να συμβαίνει μέσα στο δωμάτιο

τι να συμβαίνει μέσα στον καθένα και σε όλους

το λιγιστό από τη χαραμάδα φως

είναι που σε οδηγεί, σε ελέγχει.

Ποιοι άραγε να κατοικούν

ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει

αδύνατον να το αντιληφθείς.

Σκιές στη φωτεινή χαραμάδα ζωντανές

αδιάκοπα σε χορό κινούνται,

φιγούρες που αποφασίζουν

ανακοινώσεις συνέχεια βγάζουν

από μέσα σου λες ότι πηγάζουν.

Σκοτεινό όλο το σπίτι

μα στο απέναντι δωμάτιο

το φως σταθερά αναμμένο,

με προθέσεις αγαθές την κλειστή πόρτα

διακριτικά χτυπάς, το μυστήριο να λύσεις.

Ψίθυροι μόνο ακούγονται, διαρκές το βουητό

παρασύρει τη ψυχή, το ακούς μες το μυαλό,

οι αποφάσεις του δωματίου γνωστοποιούνται

και πρέπει από σένα να τηρούνται,

οι παραβάτες με αγωνία και φόβο τιμωρούνται
σωπαίνεις και απορείς, είναι προσβλητικό
τον άγνωστο κανονισμό να υπομένεις
να πειθαρχείς και πιστά ν' ακολουθείς.

Το μόνο που αισθάνεσαι και καταλαβαίνεις
η μόνη επαφή με το δωμάτιο που σε κυβερνά,
η φωτεινή χαραμάδα κάτω από την πόρτα
που αδιάκοπα την ακούς να σου μιλά.

Παρόλες τις επικλήσεις, η πόρτα δεν ανοίγει
το απέναντι δωμάτιο απρόσιτο παραμένει.

Σε όνειρο προσπαθείς, το δωμάτιο μήπως ξεκλειδώσεις
με τη φαντασία λες, το εσωτερικό του παρατηρείς
μα μόνο ένα παιχνίδισμα από το φως της χαραμάδας βλέπεις
κάποια θεωρία θα βρεις να το ερμηνεύσεις,
τη γνώση την απόρθητη να κατακτήσεις επιθυμείς
και ελεύθερος από του δωματίου τις βουλές να προχωρήσεις.

Η πόρτα του απέναντι δωματίου
κλειστή σε όλους παραμένει,
καλύτερα για πάντα να μείνει έτσι.

Σιέψου τις συνέπειες, αν κάποτε διάπλατα ανοίξει,
η χαραμάδα να χαθεί και το φως να σβήσει.

Ερωτήσεις! Ω! τι ερωτήσεις!

Γιατί ανέβηκες το Έβερεστ

ρωτήσαν τον ορειβάτη

Γιατί υπάρχει ο κόσμος τούτος

ρωτήσαν τον πολυμαθή

Ερωτήσεις! Ω! τι ερωτήσεις!

Γιατί είναι εκεί, αποκρίθηκε ο πρώτος

Απλώς υπάρχει απάντησε ο άλλος.

Και αν αυτό δεν ικανοποιεί

κάτι καινούργιο πρέπει να επινοηθεί.

Ο άνθρωπος του τσίρκου θηριοδαμαστής

να δαμάζει το θηρίο, σε αυτό πάντα αποσκοπεί

και τη ζωή του έτσι νοηματοδοτεί.

Για να υπάρχει θηριοδαμαστής

είναι απαραίτητο βεβαίως το θηρίο.

Εξημερωθήκαν τα θηρία

πατήθηκαν οι ψηλότερες κορφές

Ποιος σκοπός μας απομένει; ρωτήσαν οι πολίτες

Υπάρχει ελπίδα; ρωτήσαν τους προφήτες

Ερωτήσεις! Ω! τι ερωτήσεις!

Καθήκον μας το όραμα απάντησε ο πολιτικός

η αλήθεια θα βρεθεί, αποκρίθηκε ο θρησκευτικός.

Σαν υπνοβάτης μες στο σκοτάδι προχωράς

σε ποτάμι αλλιώτικο, ποτέ το ίδιο, ξαναμπαίνεις

με αυταπάτες και μυθοποιημένη γνώση
τίποτα δε θα βρεις και δε θ' ανακαλύψεις
και ο χρόνος ο πιο μεγάλος εχθρός,
ασύλληπτα γρήγορα κινείται,
σύντομες μέρες, οι μικρές μας μέρες,
όλα τ' αλλάζει, μεταβάλλονται.
μα η αλήθεια πάντα καλά κρυμμένη.

Στο μικρό ιδιωτικό σου κόσμο,
εκεί στην απομόνωση πολύ ανησυχείς,
τίποτα δεν αποκαλύπτεται μήτε κάτι ανακαλύπτεις.
Τι να πιστέψεις, που να προσιολληθείς;

Ένας σκοπός είναι ανάγκη να σχεδιαστεί
η ελπίδα να αναγεννηθεί
επιμελώς να κατασκευαστεί
ένα πιο άγριο θηρίο, μια ψηλότερη κορφή.

Αχαριστία

Είναι πια αποκαμωμένος
απ' τη βαριά αρρώστια τόσο κουρασμένος
σε άγνωστου ιδρύματος κάποιο ψυχρό δωμάτιο
στο κρεβάτι κουλουριασμένος, απ' όλους ξεχασμένος
πρόωρα γερασμένος με πίκρα δηλητηριασμένος.

Είχε κάποτε παιδιά, είναι ακόμα ζωντανά,
με κόπους και θυσίες τα 'χε μεγαλώσει
να τους προσφέρει πολλά είχε καταφέρει
ούτε την υγεία του ούτε έξοδα είχε λυπηθεί
και είναι αλήθεια, αυτή μοναχά η δική του ανταμοιβή
στη ζωή και τα δυό που είχαν πετύχει.

Με τα παιδιά χρόνια τώρα καμία επαφή
τηλέφωνο και γράμμα όσες φορές κι αν είχε προσπαθήσει
μάταια, απάντηση καμιά, το παράπονο τον πνίγει
κόμπος η ανάσα στο λαιμό, τόσος καιρός έχει περάσει
δεν το 'χει συνηθίσει και συνέχεια απορεί
ψάχνει να βρει που φταίει, αν λάθος έχει κάνει.
Δεν το αξίζει όλο αυτό μα τα παιδιά τα συχωράει
ότι και να κάνουν πάντα τα δικαιολογεί
μα τα παιδιά πως φαίνεται ανελέητα,
δε σιοτιζονται και σιληρά αδιαφορούν,
ούτε εξήγηση μήτε άλλο σημάδι ποτέ δε δίνουν.

Η νύχτα πέφτει κι ο πόνος δυναμώνει
αρχίζει να παγώνει
μια νοσοκόμα έρχεται καλύτερα να τον σκεπάσει
τον ακούει που ψυχορραγεί, του σκουπίζει αδιάφορα το δάκρυ
κλαίει, σκέφτεται, που το βράδυ δεν το βγάζει
σίγουρα θα 'χει πεθάνει πριν καλά καλά χαράξει.

Το πρωινό τον βρήκε πράγματι νεκρό
ξεψύχησε μόνος με σιγανό αγκομαχητό
κανέννας δεν τον νοιάστηκε,
κανέννας δεν του έκλεισε τα μάτια
κανέννας δεν ήξερε ποιος ήταν και ποια είχε ιστορία
στα αζήτητα, ένας ανώνυμος και άσημος νεκρός
σαβανωμένος σε σκοτεινό κι έρημο δωμάτιο περιμένει
στην αφάνεια να βυθιστεί και σιωπηλά να κηδευτεί
σε τάφο από χώμα φτωχικό με ξύλινο σταυρό.

Όταν τον πήραν, άκουσα στους διαδρόμους
ειρωνικά και εύκολα κάποιοι να ψιθυρίζουν
ένας χαραμοφάης και απόκληρος,
το δίχως άλλο άτεκνος σίγουρα ανεπρόκοπος
σε κανέναν δε θα λείψει.

Κι ήταν στο μόνο που είχαν δίκιο.

Υποκριτής

Ο κόσμος λένε πάει κατά διαόλου
η κοινωνία απρόσωπη και αμείλικτη
κανείς δεν ενδιαφέρεται για αλληλεγγύη για ειρήνη,
κανείς λέει, δεν προσπαθεί για του πολιτισμού την αρετή.

Τη μάσκα ρίξε υποκριτή και τώρα πες μας.
Πλούτος κατανάλωση και ευδαιμονία
στοίχημα που πρέπει με κάθε τρόπο να κερδίσεις.
Ζήσε το τώρα άσε το αύριο, μην ανησυχείς
εφήμερη η ζωή, τώρα να περνάμε καλά
το ίδιο κάνουν και οι προηγούμενοι
το ίδιο θα κάνουν και οι επόμενοι.

Μην πεις υποκριτή πως σκέφτεσαι τους απογόνους
τι κόσμο αφήνουμε στους νέους,
το μόνο μέλημα σπίτια και μετρητά να τους αφήσεις
ντουβάρια προίγια, κάτι από σένα να βρουνε
για τώρα μόνο αγωνιάς, το μέλλον υποθηκεύεις
και την ίδια ώρα λες πως φταίει κάτι άορατο
κατηγορείς το απροσδιόριστο και απρόσωπο,
δε φταίς εσύ που αυτό που τους κληρονομείς
δεν αφορά δικαιοσύνη κι αλήθεια,
έτσι είναι ο κόσμος, αυτή είναι η κοινωνία λες.

Υποκριτή το προσωπίο της ανωνυμίας φοράς

στη μάζα κρύβεσαι ανήμπορος λες πως είσαι
καμιά ευθύνη, πως άλλωστε να έχεις,
αν κάπου γίνεται πόλεμος, αν μολύνεται ο πλανήτης
δυνάμεις που δεν ορίζεις πώς να τις αλλάξεις όλο λες.

Δε βλέπεις πιο μακριά και βολικά ξεχνάς,
Πως τίποτα απρόσωπο δεν είναι
έχεις πρόσωπο και όνομα
ο κόσμος είσαι εσύ, ο καθένας
είμαστε όλοι εμείς κι αν θέλουμε μπορούμε
να αλλάξουμε της κοινωνίας την παρακαταθήκη
πριν γίνει η τελευταία της διαθήκη.

Σκέψου το καλά υποκριτή
τι κληρονομιά θ' αφήσεις στα παιδιά
αποφάσισε τι θα τους μάθεις
που να παλεύουν, σε τι να δίνουν σημασία,
σε τούβλα και λεφτά ή σ' ανθρωπιά κι ελπίδα;

Άνθρωπος του καθήκοντος

Το τραπέζι καθαρό και άχρωμο
το press papier, η γραφίδα, το μελάνι
με τάξη τοποθετημένα, ευθυγραμμισμένα
δίπλα στη γραφομηχανή μια στοίβα από χαρτί
στη καρτέλα το σακάκι προσεϊτικά σιδερωμένο.
Στου γραφείου την κοσμική αρμονία, μια παραφρονία
μια χαμογελαστή ευτυχισμένη φωτογραφία
σε μικρό επιτραπέζιο κάδρο, η αγαπημένη του γυναίκα
τα δύο τους μικρά παιδιά κρατά στα χέρια.

Ο γραφειοκράτης είναι υπόδειγμα κι αποτελεσματικός
εργασία έχει σοβαρή, στήλες με ονόματα
να ξεχωρίσει και σε λίστες να καθαρογράψει.
Με ακρίβεια μηχανής, τι δουλειά στην εντέλεια εκτελεί
Στην εξουσία απόλυτα πιστός, ένας υπάλληλος κι αυτός,
στον ιερό σκοπό της υπηρεσίας αφοσιωμένος.

Στη γραφομηχανή ακούραστα χτυπάει
στήλες με ονόματα, που σύντομα θα ξεχαστούν
του είναι αδιάφορο αν τα πρόσωπα εξαφανιστούν
από προσώπου γης με βία που θα σβηστούν.
Πρέπει να 'ναι προσεκτικός, λάθος δεν χωρεί
Το ξέρει όποιος στη λίστα του εγγραφεί,
έχει καταδικαστεί από τη ζωή να ξεγραφτεί
η μοίρα του αμετάκλητα έχει σφραγιστεί.

Μια συνηθισμένη ανοιξιάτικη ήταν μέρα,
τα χαρτιά στοιβαγμένα ως συνήθως περιμέναν
με κέφι τη δουλεία από νωρίς είχε αρχίσει
μα για μια στιγμή έχει σταματήσει.

Αξιοπερίεργο γεγονός θα πούνε όποιοι τον δούνε
ο πιο εργατικός και ευσυνείδητος υπάλληλος μόνο αυτός.

Μέσα από των ανθρώπων που είναι γραμμένοι σωρηδόν
τρια ονόματα έχει διακρίνει, τα το κάδρο επίμονα κοιτά
την αγαπημένη γυναίκα, τα λατρεμένα του παιδιά,
όλα τόσο χαμογελαστά.

Κοιτάζει πάλι τα ονόματα μην και είναι λάθος
η ματιά του χαϊδεύει ξανά το κάδρο.

Μετέωρο το χέρι πάνω στη μηχανή,
διστάζει αν πρέπει να τους γράψει.

Τι έκαναν αναρωτιέται και πολύ στεναχωριέται
εξήγηση δε βρίσκει, η αμφιβολία για μια στιγμή τον τρώει.

Η γυναίκα μια απλή νοικοκυρά,
τα παιδιά αθώα, τόσο μικρά
με τους «άλλους» να 'ναι στην ίδια σειρά.

Ιδρώνει, τις άσχημες σκέψεις αμέσως αποδιώχνει
ο Οργανισμός όλα τα γνωρίζει, έχει δικαιοσύνη
το σύστημα αλάνθαστο, του έχει εμπιστοσύνη
και η διαταγή ρητή, τις αποφάσεις εφαρμόστε με πυγμή.

Δεν έχει δικαίωμα της υπηρεσίας την αλήθεια να αφηγήσει
ναι το βλέπει καθαρά, παίρνει βαθιά ανάσα,
τώρα η πιο δύσκολη στιγμή, θυσία ή προδοσία;
Τη φωτογραφία γυρίζει, ανάποδα τη βάζει,
μια δοκιμασία αφοσίωσης για τον πιστό υπηρέτη
το καθήκον με ουρλιαχτά στο μυαλό του αντηχεί
το χρέος που έχει αναλάβει να τελειώσει τον καλεί.
Τη λίστα αδιάφορα συνεχίζει να διειπεραιώνει
με ονόματα κατεβατά γρήγορα γεμίζει
έχασε ήδη δυο λεπτά και η λίστα πίσω έχει μείνει.

Στης λίστας το αστραφτερό άσπρο χαρτί,
λάμπει το φρέσκο μαύρο μελάνι
μια γυναίκα, δυο παιδιά
μόλις έχουν καθαρά γραφτεί.

Η κατάρα του Φαραώ

Ο μεγάλος φαραώ σήμερα εκηδεύτη
η νεκρική πομπή ήταν αυτοκρατορική
με όλες τις τιμές και το σεβασμό που απαιτεί.

Σε θεόρατο μνημείο βαθιά ενταφιάσθη
με άλογα, άρματα και σκλάβους
στον άλλο κόσμο να τον υπηρετούνε
και τη χρυσή σαρκοφάγο να φυλούνε.

Είχε μεγάλη αγωνία ο φαραώ όταν ζούσε
τον αιώνιο ύπνο του, όταν έρθει εκείνη η ώρα,
κανείς να μην το διαταράξει,
γαλήνιος και αθέατος από των άπιστων τα μάτια.

Ο τάφος να ναι μεγάλος και ασφαλής
κανείς θνητός να μη μπορεί να τον βεβηλώσει
και τη νεκρική γαλήνη να διακόψει.

Με δαπάνες τράνες, κόπους μεγάλους και θυσίες περισσές
το σπουδαίο μήμα έγκαιρα είχε περατωθεί
το μεγάλο φαραώ κανείς να μη τον ματαδεί
ούτε στον κόσμο αυτόν να τον ξανανταμώσει.

Έχουν σε λεπτομέρεια όλα σχεδιαστεί
κι όλα τα μέτρα έχουν ληφθεί ακόμα κι αν ο τάφος ανοιχτεί.
κάθε επίδοξος ληστής να τρέξει να σωθεί
στη σαρκοφάγο όταν δει τις κατάρτες κι απειλές
για αποτρόπαιο θάνατο που περιμένει
όποιος το τάφο βεβηλώνει.

Στο Νείλο ένας φτωχός αγρότης την ταφική γιορτή
θλιμμένα παρατηρεί και για το δικό του τάφο συλλογάζεται.
Ηρεμία στον άλλο κόσμο το ξέρει δε θα βρει
το δικό του μνήμα πρόχειρο κάπου στην έρημο θα είναι
το δίχως άλλο θα σκαφτεί και θα βεβηλωθεί
η σωρός του στο φως του ήλιου κάποτε θα ξαναφανεί.
Τους νεκρούς σαν τα σκυλιά τους γυροφέρνουν
τους ξεθάβουν και μακριά ιερόσυλοι τους σέρνουν
από τους τυμβωρύχους αν δεν έχεις παρά
δεν υπάρχει τρόπος να γλυτώσεις.

Πως τα φέρνουν όμως οι καιροί, τώρα στο μουσείο
ο μεγάλος φαράω γεμάτος με χρυσό
κυκλωμένος από τουρίστες, γέρους και παιδιά
τη βασιλική μούμια αγγίζουν και ειρωνικά χαμογελούν
φωτογραφίες με το σαβανωμένο λείψανο όλο βγάζουν
και περιπαιχτικά για τη ματαιότητα ομιλούν.
Οι επισιέπτες τις κατάρες κι απειλές
στη σαρκοφάγο που ναι χαραγμένες μελετούν
με του φαράω τις αστείες δεισιδαιμονίες δυνατά γελούν.
Ο φαράω στον κάτω κόσμο, δεν ησυχάζει,
με μαρτύρια από δαιμόνια βασανίζεται και υποφέρει
καταριέται τη θλιβερή του μοίρα, η κατάρα στον ίδιο πέφτει,
ούτε τα πλούτη ούτε οι απειλές ούτε τα μεγαλεία
απέτρεψαν τη φοριχτή ιεροσυλία.

Την ίδια ώρα ένας ανώνυμος
αρχαίος Αιγύπτιος αγρότης, απ' όλους ξεχασμένος
κάπου σε άγνωστο τόπο μέσα στην έρημο,
χιλιάδες χρόνια τώρα σε τάφο φτωχικό
ειρηνικά αναπαύεται με άμμο καλυμμένος.

Μέρες νωθρές

Πως είσαι διαφορετικός πιστεύεις
πολύ διαφορετικός,
είσαι εξάλλου στη ζωή ο πρωταγωνιστής
στις περιπλανήσεις κομπάρσοι όλοι οι άλλοι
και το σκηνικό πολύχρωμο μωσαϊκό
μέρες έρχονται φεύγουν περνάνε
έκπληκτος κάθε πρωί που ακόμα ζεις
νωχελικά τις στιγμές σαν τελείες σβήνεις
ευτυχία και ευδαιμονία
δυστυχία και συμφορά
σκηνές ταινίας σε αργή εναλλαγή
του αόρατου σκηνοθέτη ακολουθείς το μονοπάτι
πορεία μονότονη με σινεφίλ πλοκή
λίγο πολύ ξέρεις τι θα συναντήσεις
το σενάριο το έχει διαβάσει
το μέλλον έχει ήδη συμβεί στα σκοτεινά
η ιστορία προχωρά
το ντενεκεδάκι κλωτσάς πιο μακριά
άλλοτε περιμένεις και άλλοτε προχωράς
μα πάντοτε κάτι προσδοκός
της μοίρας το άγγιγμα περιμένεις στωικά.
Όλα κυλάνε τελικά θες δε θες
σε άχρονες μέρες ίδιες, μέρες νωθρές.

Η ανησυχία του Έκτορα

Ο λοφοσειστής Έκτορας μεγάλη είχε ανησυχία
στη μάχη αν χαλαστεί να 'χει κανονική ταφή
η μοίρα του όμως θλιβερή, οι κήρες καρτερικά προσμένουν
δεν έχει επιλογή, το χρέος τον καλεί
από τα τείχη έξω πρέπει να βγει
με τον Πειλάδη Αχιλλέα ν' αναμετρηθεί
θνητός δαίμονα ποτέ δεν δάμασε, το ξέρει
παρκαλά υπόσχεση να πάρει, ο ηττημένος να μην ατιμαστεί
μα ο γοργοπόδαρος Αχιλλέας με λύσσα και οργή έχει ποτιστεί
πάνω του χυμά και με μένος τον εσφάζει
την εκδίκηση να χορτάσει, φριχτή υπόσχεση του ξεστομίζει
με το πτώμα του, σκύλους και γιούπες θα ταΐσει.

Ο μέγας Έκτορας πικραμένος σβήνει
απ' τ' άσπλαχνα λόγια τα στερνά που άκουσε δακρυζεί
αυτό που φοβόταν πιο πολύ θα γίνει
με αγωνία και οδύνη τη τελευταία του πνοή αφήνει
άταφος και μiasμένος καλά γνωρίζει πως θα μείνει
ταπεινωμένος από το θάνατο, ατιμασμένος από εχθρό.

Δώδεκα μέρες άταφος κείται νεκρός
μέρα με τη μέρα ντροπή και διασυρμός
ένα άψυχο αντικείμενο ένα κουφάρι,
το σώμα αυτό κάποτε ήταν ο ήρωας της Τροίας
και είχε μεγάλη ανησυχία να 'χει πρόπουσα κηδεία.

Τώρα πια δε νιώθει ούτε καταλαβαίνει
του θανάτου η εμπειρία είναι μόνο για ζωντανούς
αυτοί που μένουν, θρηνούν κι ανησυχούν.

Τι κι αν σε τρανό ταφικό μνημείο μπει
Τι κι αν τον φάνε οι γιούπες και οι σκύλοι
καθόλου τώρα δεν τον ενδιαφέρει
εμπειρία από την προσβολή δεν έχει
το ποτάμι του αντικόσμου έχει μέρες που 'χει διαβεί.
είναι απών, έπαψε ο μέγας Έκτορας ν' ανησυχεί.

Ινδικά χοιρίδια

Το νέο πολεοδομικό σχέδιο πολλάκις εδοκιμάσθη και εψηφίσθη.

Στο λαβύρινθο, σε κομφούζιο μποτιλιαρισμένος, άντε την έξοδο να βρεις.

Στατιστικά, τα καυσαέρια είναι απολύτως ασφαλή.

Πάρε άφοβα βαθιά ανάσα, στον αέρα το οξυγόνο είναι εξάλλου περισσότερο.

Κρέμα ομορφιάς θαυματουργή, για επιδερμίδα νεανική.

Ελάχιστες παρενέργειες μας δείχνουν τα μοντέλα, μα δες τι δέρμα σφριγηλό.

Το νέο φάρμακο πολλά υπόσχεται και ο τυφλός θα δει.

Εγγυημένα θα σωθείς, τόσες γραφτήκαν έγκριτες πληρωμένες διατριβές.

Των τροφίμων η παραγωγή εκθετικά αυξήθηκε με νέα είδη εμπλουτίστηκε.

Πρωτοποριακές καινοτόμες γεύσεις με μικρή περιεκτικότητα σε δηλητήριο.

Η κεραία σηκώθηκε ακόμα πιο ψηλά, πιάνει σήμα πιο μακριά.

Η ακτινοβολία κάνει ίσως κάποιες μεταλλάξεις, μα ακούς και βλέπεις καθαρά.

Εκπληκτικό στη διαφήμιση το απορρυπαντικό, βγάζει κάθε είδους βρωμιά.

Για αλλεργίες διάβασε τα γράμματα τα μικρά, τα ρούχα όμως αστραφτερά.

Μόλις βγήκε το καινούργιο σαμπουάν για μαλλί γερό, πιο δυνατό.

Οι πιθηκοί χειροκροτούν που επιτέλους θα 'χουν τρίχωμα πιο λαμπερό.

Νόμος περί σπανιότητας

Κατόπιν ιεραρχήσεως των αναγκών
και δεδομένης της ανεπάρκειας πόρων
ο νέος νόμος περί σπανιότητας
καθορίζει εν πολλοίς τα εξής:

Χρόνος,

η σπανιότητα έγκειται στην προσωρινότητα του.

Η έλλειψη του αγαθού τούτου

στους πολίτες είναι γνωστή,

κάθε ώρα, κάθε μέρα που περνά

δια παντός γλιστρά και χάνεται.

Η βεβαιότητα της επαναλήψεως,

ότι θα 'ρθει η επόμενη ώρα, η επόμενη μέρα

ουδόλως εξασφαλίζει την επάρκεια του αγαθού τούτου.

Καλούνται οι πολίτες να είναι φειδωλοί στη χρήση

και να καταναλίσκουν το χρόνο κατά προτεραιότητα

σε επωφελή δια το κράτος εργασία και όχι ασκόπως.

Αλήθεια,

εξαιρετικά δυσεύρετο αγαθό,

με ιδιαιτερότητα και την ιδιομορφία

να φυλάσσεται και ν' αποκρύπτεται

από τους κατέχοντες αυτήν.

Η κεντρική υπηρεσία υπενθυμίζει

ότι μόνο αυτή έχει το δικαίωμα

να την ορίζει και να τη διαφυλάττει.

Πολίτες που συλλαμβάνονται να κρύβουν την αλήθεια τους,

θα τιμωρούνται υποδειγματικώς.

Αλήθεια εξ αποκαλύψεως ή άλλη φιλοσοφική τυχόν αλήθεια
δύναται να αποχαρακτηριστεί και να μεταπέσει σε κοινό είδος
μετά από ενδελεχή έλεγχο από την αρμόδια προς τούτο επιτροπή.

Δικαιοσύνη,

η υπηρεσία με αίσθημα ευθύνης

παραδέχεται ότι το δίκαιο σπανίως βρίσκεται,

εξαιρούνται οι κατέχοντες πάσα μορφή εξουσίας.

Είναι γεγονός η προσφορά δεν καλύπτει τη ζήτηση για δικαιοσύνη,

ως εκ τούτου η διανομή της θα διενεργείται

από τον οργανισμό απονομής, σε αυξημένη τιμή

προσαρμοζόμενη στις ελάχιστες περιστάσεις.

Ελευθερία,

θεωρητικό αγαθό που φημολογείται ως σπάνιο.

Το υπόψη είδος αποτελεί κατασιεύασμα φαντασίας

χωρίς ουδεμία πρακτική αξία, στερούμενου κάθε νοήματος.

Η λέξη ελευθερία από τούδε και στο εξής

διαγράφεται από το λεξιλόγιο και απαγορεύεται η χρήση της.

Στα λεξικά το παραπάνω λήμμα, εντός εύλογου χρόνου,

ν' αντικατασταθεί με το λήμμα διαχείριση.

Με τη βεβαιότητα ότι θα τηρηθούν πιστά τα παραπάνω,

η κεντρική υπηρεσία εύχεται σε όλους τους πολίτες
ευτυχία και μακροημέρευση.

Περί ποιήσεως

(Αντί επιμέτρου)

Η ποίηση, του λόγου τέχνη ζηλευτή.
Η κορωνίδα και στέμμα της λογοτεχνίας,
από πολλούς έχει βαφτιστεί.
Γι' αυτήν πολλά έχουν γραφτεί,
αλλά νομίζω τελευταίως,
κάπως έχει αμαυρωθεί.

Όπως λένε σπουδαίοι θεωρητικοί,
Όταν προσπαθείς να την ορίσεις,
τόσο περισσότερο την περιορίζεις.
Βρίσκεις το ένα, χάνεις το άλλο.
Θα έλεγα πως έχει, κάτι το κβαντικό.
Αλήθεια είναι όμως ότι κατέχει,
αυτό που συγκλονίζει, το μεταφυσικό
δε χρειάζεται κάποιο αίνιγμα να λύσεις.
ειδικός γνώστης και μύστης σπουδαίος,
μυημένος σε κάποιο άβατο μυστικό,
δεν χρειάζεται ουδόλως να 'σαι.

Η ελευθερία είναι
το μεγαλύτερο της το προσόν.
Ελεύθερος ο κάθε ποιητής,
να γράφει όπως θέλει,
ελεύθερος και ο αναγνώστης,

να ερμηνεύει ότι δοκεί.

Μη κοιτάς το μέτρο

αν είναι δεκαπεντασύλλαβο ιαμβικό

ή πως ο στίχος ομοιοκαταληγεί

στο νόημα επικεντρώσου, αυτό είναι το κλειδί.

Αν κάποιο ποίημα, της συλλογής αυτής,

σε σένα που διαβάζεις, κάτι σου δημιουργεί,

σκέψεις, συναισθήματα, την όποια συγκίνηση

ή σε κάνει να αναπολείς,

αυτή η μόνη επιτυχία,

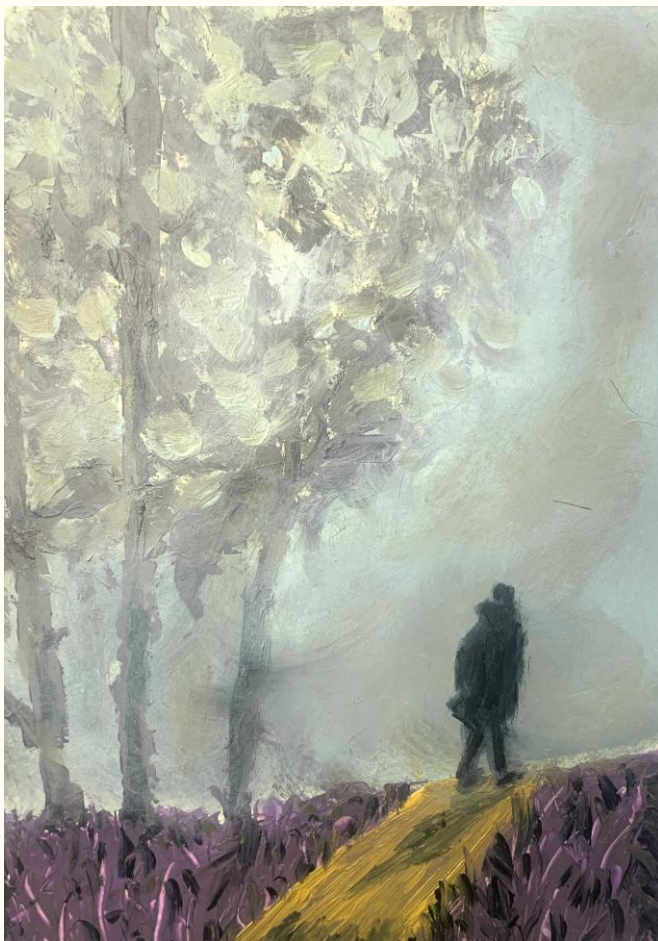
η χαρά ή η λύπη, που θα σου 'χει καταφέρει.

Ο Gerecos (καλλιτεχνικό ψευδώνυμο), έχει Ποντιακή και Κερκυραϊκή καταγωγή. Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1970. Σπούδασε οικονομικά και είναι κάτοχος μεταπτυχιακού στην εφαρμοσμένη λογιστική και ελεγκτική του ΕΚΠΑ. Εκτός από την ποίηση, ασχολείται με τη ζωγραφική, με έργα του να έχουν παρουσιαστεί σε εικαστικές εκθέσεις.

Οι Ιστορίες από το τελευταίο συρτάρι, είναι η δεύτερη ποιητική συλλογή του.

Έργα του ίδιου:

Του νου τα μετεικίσματα,
επιμέλεια-έκδοση ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ,
το οποίο κυκλοφορεί ελεύθερα και στο
διαδίκτυο σε αυτοέκδοση.

Αν κάποιο ποίημα, της συλλογής αυτής,
σε σένα που διαβάζεις, κάτι σου δημιουργεί,
σκέψεις, συναισθήματα, την όποια συγκίνηση
ή σε κάνει να αναπολείς,
αυτή η μόνη επιτυχία,
η χαρά ή η λύπη, που θα σου 'χει καταφέρει.